International Teater-Revy.

Organ för Teater, Musik, Variété m. m.

N:o 1 — Lördagen den 28 Mars 1885. — 1:a årgången

Tidningen utgifves hvarje Lördag med mycket omvexlande innehåll, såväl om in- som utländska Teatrar, Concerter, Variétéer m. m.

OBS! *Tidningen är ensam i sitt slag i Skandinavien.*

Redaktör: ***Eduard M. Gellin.*** Byrå och Expedition: ***Sturegatan 44 A,*** öppet hvarje dag kl. 11—1.

Prenumerationspris:	**Abonnements:**		**Annonspris:**	**Annonces:**
1/1 år kr. 5: 00. 1/2 „ „ 2: 60 1/4 „ „ 1: 40. Lösnummer 10 öre.	1 an 10 francs. 6 mois 6 „ 3 „ 4 „ Le numero 60 cents.	Paraissant une fois chaque semain.	Inländska pr petitrad 15 öre. Utländska „ „ 50 „	La ligne 60 cent. Réclames 1: 20 fr.

Prenumerationsanmälan.

Då vi med detta nummer för den tidningsläsande allmänheten presentera

"International-Teater-Revy", tro vi oss hafva tillfredsställt ett länge kändt behof af en sådan tidning i Sverige, och hoppas också, på den stora publikens välvilja och tillslutning.

Enligt allmänt antaget bruk, vilja vi yttra några ord om, hvad vi skola sysselsätta oss med, och hvad vi skola lemna i fred.

Alla politiska tvister, allt tidningsgräl, alla arbetaremöten, alla börsnotiser, "alla fashionable news" o. s. v. äro bannlysta från våra spalter; så-'ant låta vi vara i fred.

Hvad vi skola sysselsätta oss med, är deremot **allt** *som rör teatrar, concerter, variétéer cirkusar etc., såväl i in- som utlandet.*

I all synnerhet komma prestationerna å Stockholms teatrar, variétéer o. s. v. att utgöra föremål för vår uppmärksamhet, och kunna vi trygt lofva publiken att ständigt hålla den "au niveau" med hvad som händer och sker inom teaterverlden.

Prenumerationspris.

1/1 år Kr. 5.
1/2 „ „ 2: 60
1/4 „ „ 1: 40
Lösnummer 10 öre.

Redaktionen.

En bedragare inom artistverlden.

Enligt tyska tidningar dömdes den 16 Februari i Breslau en viss Eugène Böckmann till 4 års tukthus för bedrägeäi. Som historien icke saknar intresse, meddela vi den här:

Under föregifvande af att vara Mr Cumberlands impressario och att heta Baumann, infann sig i November 1884 en herre hos värden på "Der Hofjäger" i Magdeburg, och sade sig för en dag vilja hyra etablissementets stora sal för Mr Cumberlands räkning. Den berömde tankeläsaren ämnade nemligen samma qväll gifva en séance derstädes. Derpå styrde denföregifne impressarion om, att saken blef så utpuffad som möjligt; hvarken annonser i tidningarna eller program, som uppslogos på offentliga platser, sparades. Sjelf åtog han sig att sälja de bästa platserna i salongen, och sålde dem (till ett antal af 112) för 2 mark stycket åt skådelystna magdeburgare. Men när Cumberland icke infann sig på bestämd tid för "Hofjägers" egare till Berlin, och uppsökte tankeläsaren. Till sin stora förvåning erfor han nu, att Cumberland icke hade någon impressario, som hette Baumann, och att han aldrig tänkt uppträda i Magdeburg, då han hade förbundit sig att gifva föreställningar i Petersburg, och följaktligen genast måste resa dit. Nu fick värden och snart äfven de öfriga magdeburgerborna klart för sig att "impressarion helt enkelt varit en slug bedragare.

Det dröjde icke särdeles länge, förrän polisen tog hand om "hr Baumann". Han erkände nu, att hans rätta namn var Eugène Böckmann. Han anklagades för ofvannämda bedrägeri, och målet förevar. som sagdt, den 16 Februari. Böckmann försvarade sig i ett längre tal. Han sköt skulden för förbrytelsen på Berlinerpolisen, hvilken, sedan han lyckats erhålla en fast plats i Berlin, förvisade honom från hufvudstaden, emedan han förut varit straffad, och sålunda tvingade honom att utan säkert medel till sitt uppehälle, ströfva omkring i landet. Det hade för honom visat sig vara omöjligt att på ärligt sätt försörja sig, hvarför han måst taga sin tillflykt till olagliga medel. Under tårar bad han domarne, att icke straffa honom för hårdt. Åklagaren fäste deremot domstolens uppmärksamhet på, att man här hade att göra med en svindlare af värsta slag. Domen lydde på 4 års tukthus, 4 års förlust af medborgerligt förtroende, och 900 mark böter.

En kejsares dom.

En romersk firad sångare hade af en slägting ärft några diamantsmycken, och ädelstenar, som då han närmare undersökte desamma, befunnits vara falska.

Sångaren som var i hårdt trångmål om pengar, försökte att sälja dessa falska diamanter och ädelstenar för *äkta*, hvilket också lyckades, ty kejsarinnan köpte dem i tro att de voro äkta.

Efter någon tid upptäcktes förfalskningen; sångaren hade då redan gifvit sig i väg, men anträffades och häktades.

Kejsarinnan fordrade af sin gemål en exemplarisk upprättelse. Då kejsaren, som var en ganska nådig och mild furste, icke kunde lugna henne, så dömde han, för att tillfredsställa henne, juveleraren att kämpa med de vilda djuren i Amfiteatern i Rom. Kejsarinnan ville med hela sitt hof vara vittne till hans död.

Den olycklige fördes till stridsplatsen och gjorda sig beredd på döden; men i stället för ett vildt djur, kom blott ett lam fram, och smekte honom. Kejsarinnan var ytterst uppbragt att se sig gäckad, och beklagade sig deröfver bittert hos kejsaren.

"Min gemål", svarade han henne, "jag har bestraffat förbrytaren efter vedergällningsrätten, han har bedragit eder, och blifvit bedragen tilbaka."

Afbruten teaterföreställning.

För första gången har det elektriska ljuset äfven förorsakat olägenheter i en teater.

Från Brünn skrifves den 17 Febr. Den för i dag annonserade föreställningen på Stadtteatern kunde icke ega rum, emedan den elektriska belysningen, troligtvis i följd af den elektriska strömmens afledande, nekade sin tjenst. Klockan var några minuter öfver 3/4 7, en stor del af publiken befann sig redan i teatern, då det elektriska ljuset plötsligen slocknade och blott nödbelysningen funktionerade. De öfverraskade teaterbesökarne hibehöllo sin själsnärvaro och förblefvo lugnt på sina platser. Teaterdirektören, d:r Franckel trädde framför rampen och bad publiken lugna sig, ty den elektriska ledningen skulle inom 1/2 timmas tid åter vara i ordning. Men då det kort derpå visade sig, att man icke med säkerhet kunde räkna på iståndsättandet af den elektriska ledningen, inställdes föreställningen. Publiken aflägsnade sig lugnt.

Inrikes.

Dramatiska teatern.

Severo Torelli.

Första representationen af "Severo Torelli", François Coppées 5-akts sorgespel på vers, hade i tisdags förskaffat Dramatiska teatern ett utsåldt hus, men detta, skulle vi tro, mera, på grund af nyhetens behag än på grund af ett stycket föregående rykte eller den dragningskraft författarens namn på en teateraffisch kan utöfva. François Coppée är mest känd genom sina lyriska dikter och sina poetiska noveller, och han är onekligen främst *lyrisk* skald, men han har derjemte äfven utgifvit ett tiotal mindre och större teaterstycken, af hvilka ett par, senast "Skatten", komedi i en akt, äfven, som bekant, gifvits här.

"Severo Torelli" är ett af hans senaste arbeten. Stycket hör till Odéon-teaterns repertoir och uppfördes i Paris för första gången i november 1883 samt vann der mycket bifall. Något namn som dramatisk författare, jemförligt med det han åtnjuter som lyrisk skald, har dock Coppée ännu icke. "Severo Torelli" är af stort poetiskt värde och är ett vackert samt delvis äfven intressant stycke. Diktionen påminner både om Victor Hugo och Musset, men lika litet som dessa rent dramatiskt taget äro mönstergilla eller tidsenliga, är Coppée det, åtminstone i "Severo Torelli". Stycket håller sig uppe genom sin inneboende poesi. Språket i hr Harald Molanders öfversättning klingar förträffligt, dekorationerna äro vackra och kostymerna trogna, samt, framför allt, återgifvandet af hufvudrollerna *alldeles utmärkt.* Men det vill mycket till för att en dram med ämne, hemtadt icke ur våra förhållanden, vår omgifning och vår tid, utan förlagdt till Pisa i slutet af 1400-talet och behandlande den grymme guvernören och tyrannen Spinolas skräckvälde och mord, skall anslå och verkligen tilltala vår publik. Härtill saknas allt för många betingelser, både i salongen och i stycket sjelf.

Första akten försiggår på torget i Pisa år 1494. Tre ädlingar berätta om den grymme guvenören Spinolas regering och framfart de senaste tjugu åren. Han hade bland annat dömt till döden tre af stadens ädlaste och yppersta medborgare, två af dem föllo, men den tredje Torelli

fick nåd på afrättsplatsen, af okänd anledning. Denna Torelli mottog dock hämnas på tyrannen. Han fick äfven en son — Severo Torelli —, hvilken nu är tjugu år samt folkets afgud och tröst. Emellertid har Spinolas tyranni fortfarit med dagliga skändligheter och brott, och de pisanska ädlingarne anse nu tiden vara inne att hefria sitt fosterland. Första steget härtill är att döda Spinola, och Severo Torelli utses till att gifva honom dödsstöten. Detta svär han (Severo) vid hostian. Härmed slutar första akten. Andra akten försiggår hemma hos den gamle Torelli. Mot slutet af akten inkommer Severo och berättar för sin fader nåden med en dyr ed, att om himlen skänkte honom en son, skulle denne hvad som förestår — detta får icke ske säger Pia, Severos mor, — Spinola är din far! Här hafva vi således den tragiska konflikten, sedan pjesen fortskridit länge nog och i alla fall för länge för att vara blott en exposé. Nu först vaknar intresset, ty den grymme tyrannen Spinolas görande och låtande i Pisa år 1494 är väl åtminstone för de flesta åskådare fullkommligt likgiltigt. Skall Severo döda Spinola? Det är frågan, och endast härom handlar pjesen, det är en psykologisk konflikt, intet annat, ty någon handling, och några hämmande motiv finns icke vidare. Väl förekomma ännu tre akter med flera scener, deraf många mycket vackra, men dramatiskt motiverade äro de ej. Slutet fördröjes onödigtvis, men publiken är ganska nyfiken — det torde vara rätta ordet — att se, hur Severo skall reda sig ur sin kinkiga belägenhet, då han uppenbarligen har att välja mellan att blifva menedare och landsförrädare eller fadermördare. Han sjelf är tveksam, och publiken vet innan sista scenen lika litet om slutet som han, hvilket uppehåller intresset, men detta är mera ett nyfikenhetens än ett deltagandets intresse, ty ämnet i "Severo Torelli" är, såsom här ofvan nämnts, icke för vår tid.

Pjesens återgifvande -vann deremot obetingadt och rättvist bifall. Det är verkligen en sällsynt konstnjutning fru Hvasser bereder publiken genom sitt öfverlägsna, kraftiga och gedigna återgifvande af donna Pias roll. Utmärkt var äfven hr Törnquists återgifvande af titelrollen och hr Elmlunds spel som den gamle Torelli. Om icke för annat, förtjenar "Severo Torelli" att ses för detta utmärkta spel, hvilket i sin helhet och i sina detaljer hör till det bästa man på länge på vår första scen fått skåda.

(St D.)

Nya teatern.

Brand!

Skådespel i 5 *akter* af Henrik Ibsen.

Heder åt Nya teatern och Herr direktör Josephson utbrister man, när man å en af våra sekund-teatrar se Henrik Ibsens mästerverk, utföres på ett så förtjenstfullt sätt som i tisdags å Nya teatern. Först får nämnas, Brands utmärkta framställare Herr Hillberg, som med sin lugna, klara och kraftiga teckning af de idealiska fordringarnas tragik på den kristna verldsåskådningens grundval, var storartadt, och gjorde en gripande verkan. Också efter hvarje tablå flera inropningar och ihållande bravorop. Fru Hwasser-Engelbrekt förtjenar också uppmärksamhet för sin omsorgsfullt utarbetade bild af den starka, uppoffrande Agnes. Som Brands moder hade man i Fröken Klefberg en utmärkt representant, också Herr Gründer gjorde sitt bästa till fogdens utförande.

Utförandet å de öfriga händerna var synnerligen godt.

Uppsättningen var smakfull, dekorationerna af Herr C. Grabow voro praktfulla, och framkallade redan vid ridåns uppgång starka applåder.

Efter föreställningens slut, ungefär kl. 1, framkallades de spelande, samt Herr Josephson och Herr Grabow, för att emottaga publikens hyllning.

Det enda som är att anmärka vid "dramat" är dess längd, men som redan representationen i onsdags var slut en timma förr, är att antaga att publiken ej låter afskräcka sig af dets längd, då man, när man går der ifrån, bär intrycket af en angenäm och interressant afton.

E—n.

Berns Salon.

Edgrenska Kvartetten uppträder hvarje qväll för fullsatt Salong, det är också ett nöje att höra dessa goda instuderade sångare.

Blanchs Café.

Svenska Vissångaren herr *Elis Sandelin,* låter igen sin vackra röst höra sig i hufvudstaden, sedan han återkommer från sin Turnèe i landsorten, som var en fullständig "succes."

Publiken här förstår också att sätta värde på honom. Det hör man hvarje afton af det starka bifall, som kommer honom till del, hvilket också gäller Herr Wacker med sitt utmärka kapell.

Ladugårdslands teater.

Varièteen på Ladugårdslandet förtjenar att ses, och man hör också hvarje qväll starka bifallsyttringar, från den ungefär fullsatta Salongen:

Af "Förmågorna" framhäfvas följande: Negerkomikern Mackway, Chansonettsångerskan Fröken Lilly Pedro, Svenska Sångerskan Fröken Lisa är i besittning af en välklingande sopran.

En mycket skicklig pianist Herr Laur. Friis, applåderas starkt för sitt mästerlige spel.

Södra teatern.

har återupptagit Operetten "Lilla Helgonet" med Fröken Pettersson i tittelrolen, i hvars händer utförandet kan betraktas som särdeles väl lyckadt.

Mosebacke-Varièté.

Någon prinsessa Pignatelli synes ännu ej till.

"Tivoli" på Kgl. Djurgården

rustar sig till den förestående saisonen. Direktör Adacker har af kala klippor så småningom skapat ett vackert etablissement, som efter några års förlopp skall blifva en af Stockholms sevärdheter. Herr Adacker har hos Hagenbeck i Hamburg köpt ett antal vackra djur, hvilka skola bilda början till en zoologisk trädgård.

Manegen å k. Djurgården.

Enligt förljudande har Herr Oscar D. Robinson, för närvarande är anstäld i Cirkus Hinnè i Moskwa, för kommande saisonen hyrt manègen å Kongl. Djurgården. Herr Robinson ämnar bilda ett nytt sällskap med namnet " Cirque Hollande".

Österrikiska gossorkesten är ånyo från 1 Juni till 1 September detta år, engageradt af herr Hugo Berns, för att spela i Strömparterren och Berns salong.

Utrikes.

En märkvärdig scen föreföll härom dagen i panoptikum i Berlin, der för närvarande en trupp zuluer uppträder. Zuluerne sutto på scenen, der de förevisas, i gladt och lifligt samtal, då deras impressario, hr Behrens, kom med ett fiskhufvud i ett stycke papper och visade dem det. Behrens hade nog hört, att zuluerne icke kunde tåla fisk, men han hade knapt väntat, att hans fiskhufvud skulle framkalla en sådan uppståndelse, som fallet blef. I samma ögonblick zuluerne sågo fiskhufvudet, sprungo de darrande upp, störtade ned bland åskådarne och rusade i vild fart, kullslående åtskilliga personer, genom panoptikums salar, med alla tecken till den djupaste förskräckelse. Omsider lyckades man lugna dem något, hvarpå deras "medicinman" uppstämde en besvärjelsesång för att aflägsna de förfärliga följder, som beröring med en fisk synbarligen måste hafva efter zuluernes begrepp. Hvad anledningen är till denna vidskepelse hos zuluerne, vet man icke.

På Kongl. teatern i Köpenhamn debuterade i fredags Tenoristen hr Törsslef som "Max" i Friskytten. Enligt pressens uttalande var debuten ganska lyckad.

Debutanten rörde sig med mycken säkerhet på scenen och tycktes ej vara besvärad af "rampfeber".

Hans röst lyckades bäst i sista akten, i forsvaret inför fursten, der han också belönades med applåder.

Tiden får visa om han "kommer fram" vid Operan.

Paris-teatern. Som det möjligen skulle kunna intressera våra läsare att veta, hvilka höga löner artisterna vid Stora Operan hafva. meddela vi några af desamma. Herr Sellier erhåller årligen 66 000 fr., herr Lasalle 125,000; herr Salomon 70,000; herr Melchissédec, 48.000; herr Derims 60 000; herr Plancon 14 000; herr Dubulle 18.000; mlle Krauss 127,500; mlle Isaac 80,000; mlle Gichard 60,000.

Papegojor som Operasångare det är naturligtvis blott möjligt i nya verlden.

I Lima (*Peru*) hade en italienare haft nog tålamod att lära ett antal papegojor att sjunga, och annonserade Bellinis "Norma" (fragment) med papegoje solo och körer.

Han accompangerade sjelf de befjädrade sångarne med ett Harmonium.

Efter papegoj-kören "Castafior", utbröt ett så stormande bifall, att sångarne, förskräckta och högljudt skrikaude flögo upp på teatervinden.

Impresarien hade ej förutsett detta. Han bad publiken hafva tålamod, tills han hade fångat flygtingarne och började nu med tillhjelp af en af teaterns arbetare jagten efter dem.

De lyckades dock ej förmå de skrämda sångarne att ånyo börja och den musikälskande publiken gick miste om föreställningen.

I cirkus Ciniselli i St. Petersburg egde nyligen ett mycket löjligt uppträde rum. Den berömda konstberiderskan Miss Sephora hade vetat förskaffa sig en till, bedjare ur Petersburgs högsta kretsars en herr Turetzky, bankdirektör, och för öfrigt en respektabel äkta man. Han hade hittills fört ett mycket tillbakadraget lif, hade aldrig besökt några förlustelselokaler, då han plötsligt fick smak för cirkus Ciniselli, hvars dagliga gäst han blef. Sant är dock, att han mera uppehöll sig i klädlogen än på sin plats i salongen. Hans hustru följde honom aldrig till cirkus, hon var rädd för hästarna och kunde icke uthärda stallukten; men detta oaktadt förklarade hon för sin man, att hon aldrig nog kunde beundra herr Cinisellis skickligt dresserade hästar. En afton stod herr Turetzky i cirkusstallet, lifligt samtalande med sin sköna, hvilken redan satt till häst, då hennes tur att rida in på arenaen ej var lång borta. Antingen han nu af konstberiderskan uppmanades dertill eller icke, alltnog, herr Turetzky klättrade plötsligt upp på hästen, och fortsatte i detta läge med sin kurtis. I detsamma ljöd stallmästarens klocka, förhänget vid ingången drogs undan, och hästen sprang in på arenan. Publiken kände strax igen herr Turetzky, och jublet, vid hans debut såsom konstberidare blef stormande. Innan stallkuskarne hunno hejda djuret och hjelpa herr Turetzky ur sadlen, hade hästen redan sprungit ett hvarf omkring cirkus. Herr T:s hållning till häst lär hafva lemnat åtskilligt öfrigt att önska publikens munterhet steg alltjemt och den ena stormade ovartionen efter den olycklige bankdirektören. Till och med Miss Sephoria kunde, otacksamt nog, icke nog hålla sig för skratt, och var af denna orsak knappt i stånd att utföra sitt nummer. — Vi behöfva väl icke tillägga, att "goda vänner" till herr T. beskrifvit det lilla missödet för hans fru, och det i så bjerta färger som möjligt. Efter detta har herr T:s förkärlek för cirkushästar förvandlat sig i lika stor afsky, som hans äkta hälft alltid visat den.

I Wolfenbüttel har trollkonstnären Lorgie af sin tjenstflicka blifvit bestulen på 400 mark. För att undvika obehagliga efterräkningar har tjenstflickan flytt ur staden.

På Galleriteatern i Brüssel inträffade den 11 Februari en olyckshändelse, som icke litet förskräckte åskådarna. Man gaf "Jorden rundt". I den stora offer och befrielse-scenen nedsjönk nämligen elefanten till hälften i en illa tillstängd falllucka. Den på elefanten sittande skådespelerskan hade lyckligtvis så stor själsnärvaro, att hon ehuru dödsblek och darrande mäktade hålla sig qvar så länge, tills man var i stånd att befria henne ur det i sanning kritiska läget. Nu nedfirades ridån, medan man ansträngde sig för att åter få upp elefanten; detta lyckades slutligen, och representationnen fortsattes.

Nyligen irträffade i Cirque d' Hiver i Paris, att djurtämjaren William under sitt uppträdande i vilddjurens bur var nära att blifva ett offer för kungstigerns hastigt vaknade mordlust. Då djuret hade misslyckats i ett af sina konststycken och störtade till marken kastade det sig plötsligt öfver mr William, hvilken likväl mottog det med så väldiga och välriktade slag af en jernstång, att han lyckades hålla det fruktansvärda djuret från lifvet på sig, tills han, under det han ständigt gaf akt på tigern, uppnådde burdörren, och räddades.

En primadonnestrid har utbrutit vid Stora Operan i Paris. En af parisarnes gunstlingar, madame Fides Deurès, hvilken för en tid sedan lemnat scenen, men redan före förra årets slut återvändt dit, har med Stora Operan direktion afslutit ett fördrag, enligt hvilket hon för 64 representationer erhåller 100,000 francs.

Operans ordinarie primadonna, madame Kraus, blef vid underrättelsen härom så uppbragt, att hon genast inlemnade sin afskedsansökan.

Från Pest skrifves: Aftonen den 8 Februari var den bekante förlustelselokalen, "die blaue Katze" skådeplatsen för en uppseendeväckande skandal: Då kort före föreställningens början den såsom "sångerska och skåderspelerska" engagerade Luise Rück inträdde i lokalen, fattade en af gästerna henne i armen, och förde henne, ots hennes motstånd, ut i korridoren, och tilldelade henne der i 40 à 50 gästers närvaro 2 försvarliga örfilar. Som man kan förstå uppträdde hon icke denna afton; nästa dag upphäfde hon sitt kontrakt med sällskapet och instämde både den gäst, som slagit henne, och värden på "Blaue Katze" för domstolen, yrkande å dem ansvar för ärekränkning och våld.

En egendomlig teaterföreställning egde nyligen rum Podgoritza inför den konstälskande fursten af Montenegro och hans svit. Man gaf först Nicolas eget drama "Balkans drottning". Då ingen orkester fans att tillgå, nödgades man ersätta den med en sångförening, som utförde fosterländska sånger. En af rollinnehafvarne tjenstgjorde som regissör. De i stycket förekommande turkarne spelades af äkta muhamedaner. Till statister användes ynglingar från staden. Huru enkelt hopkommet stycket än var, gick det dock betydligt öfver publikens horisont. Få af de närvarande hade ens det enklaste begrepp om teater eller dramatisk konst. Det troddes allmänt, att hvar och en af de på scenen uppträdande talade helt och hållet som det föll honom in, d. v. s. att alla repliker improviserades för ögonblicket, man trodde äfven, att stycket kallades furstens blott derför att, noga taget, allt ju tillhör honom! En turkisk borgare i Podgoritza senterade särskildt "Ibrahim Pascha", hvilken roll på ett förträffligt sätt utfördes af en professor, hvarför han vid föreställningens slut tryckte professorns hand och utbrast: "Du är den enda, som talat sanning, allt det andra är tomt prat!"

Den 26 Februari utbröt eld på Haymarket-teatern i London under pågående representation, hvilket kunnat hafva ödesdigra följder, såvida publiken icke hade låtit lugna sig. Under första akten af "Fedora", råkade dekorationerna i brand och eldens hastiga kringgripande uppväckte naturligtvis stor bestörtning, gränsande till panik hos flertalet af publiken. Man ropade "sitt stilla!" men då ridån föll, trängdes det oaktadt många åskådare vid utgångarna. Direktör Bancroft trädde utanför ridån och förklarade, att elden redan vore släckt samt att den blott gjort obetydlig skada, då publiken

ändtligen lugnade sig och representationen fortsattes.

Den amerikanske humbugens stamfar, Barnum, har hemställt till expresidenten Grant, huruvida han kunde få tillåtelse att förevisa Grants "troféer", hederssablar, ordnar o. s. v. Härför erbjuder han Grant 100,000 dollars och andel i vinsten.

I Brüssel utbredde sig på aftonen den 19 sistlidne Februari det ryktet att teatern 'des" Galeries Saint Hubert, på hvilken "Rip-Rip skulle spelas för första gången, stode i lågor, Brandcorpsen allarmerades, och mängden strömmade i all hast till det förmodade brandstället, lyckligtvis var det icke teatern som brann, utan ett tätt invid densamma liggande magasin, branden blef oaktadt det lössläppta elementets häftiga rasande snart släckt. Trots allt detta egde föreställningen rum.

På teatern i Frankfurt blef vid den sista Wallensteinsföreställningen publikens illusion på ett rätt komiskt sätt störd: Pappenheimarne hade just bortfördt sin Max; ridån hade sakta gått ned framför den uppskakade Wallenstein, då en preusisk underofficer framträdde på scenen och lifligt och högljudt lyckönskade sitt till Pappenhemiare förklädda folk till deras framgång. För åskådarnas applådsalvor måste ridån åter höja sig. Underofficeren, som icke förutsett denna möjlighet, stod nu midt ibland sina trogna inför publiken, hvars bifall nu betydligt ökades. Underofficeren märkte genast att bifallet gälde honom och bugade sig djupt, men retirerade derpå med hastiga steg bakom kulisserna.

Från en teater i närheten af Wien berättar man oss följande historia som passerade derstädes, under det Fröken Barsescu från Burgtheatern gaf gästroler: Man gaf Grillparzer's "Des Meeres und der Liebe Wellen" med den nämda konstnärinnan som Hero. Men hennes Leander framträdde med osäkra och vacklande steg på scenen, och framstötte med lallande tunga osammanhängande och innehållslösa ord, långt innan trollmakten af Heros kärlek gjort honom drucken. Trots de trefaldt höjda priserna ända till trängsel fylda huset märkte man snart att den hjeltemodige ynglingen i stället för genom Hellesponten simmat genom Schwechat, hvarest han på det vid sidan deraf liggande bryggeriet hvilat sig en lång stund för att uppfriska sina utmattade krafter. På grund af det rus, som drufvans safter frambragte, fann Hero det af skalden fordrade kärleksruset icke vara på sin plats. Publiken vredgades med rätta på den olycklige simmaren som genast blef afskedad.

"Fra Diavolo" har nyligen uppförts i Nordhausen. Med anledning häraf meddelar "Thüringer Post" några intressanta underrättelser om Lorenzo, hvilka tydligen af största delen af våra läsare äro okända. "Fra Diavolos verkliga Lorenzo ligger begrafven i Nordhausen. Han hette Böttner, var på sin tid officer vid de påfliga dragonerna, och tillfångatog den då allmänt fruktade röfvarkaptenen Fra Diavolo, för hvilken bragd han belönades med lifstidspension. Sedermera bosatte han sig i Nordhausen och verkade der såsom teaterdirektör.

En ny folie-vaudeville "La nuit du 16" uppfördes den 19 på Renaissanceteatern i Paris; den har tre författare, men censuren fann sig föranlåten att göra väsentliga strykningar, hvilket skedde i sista minuten, hvadan premièren vardt långt ifrån lyckad.

På Savogteatern i London uppfördes i lördags en ny 2-akts-operett af den bekanta engelska operett-firman Gilbert och Sullivan, kallad: "Mikadon eller stadens Titipu". Operettens handling är förlagd till Japan, och lokalkoloriten, till och med i musiken, strängt bibehållen. Texten innehåller en mängd både skarpa och qvicka anspelningar på åtskilliga svaga punkter i det londonska samhällslifvet, hvilka väckte stormande munterhet. Musiken säges vara vacker utan att vara trivial och uppsättningen öfverdådig, hvadan operetten gjordt kolossal lycka.

Oskar Blumenthal arbetar på ett nytt skådespel. "En droppe gift", som skall gifvas i Berlin.

Dödsfall. I Paris afled nyligen den åldrige skådespelaren *Clément-Just*, hvars specialitet var faders- och karaktersroller i de rörande folkdramerna. Hans framställningar på dessa områden i följd af att endast den ena af hans lungor gjorde sin tjenst, låg det öfver hans talorgan utbredt någonting smärtsamt och dystert, som framkallade stor verkan.

Van Zandt och Paris-publiken äro åter försonade. Hon uppträdde, som förut på Opera comique, den 19 dennes i "Lakmé" inför en 'briljant salong", der i synnerhet den amerikanska kolonien var starkt representerad. Ett försök till hyssjning nedtystades snart, och i salongen ljödo talrika applåder. Utanför teatern var likväl en talrik menniskomassa samlad som icke var lika försonligt stämd mot den unga sångerskan; några hotade till och med att med våld intränga i salongen för att hvissla ut divan, och före representationens slut var man nödsakad att tillkalla polis för att utrymma platsen utanför teatern.

Allehanda.

En ung brasiliansk skrifställarinna, som lefver i Frankrike, offentliggör under pseudonymen Arsène ett förlöjligande af den i den franska hufvudstaden grasserande musikvurmen. Hon gör det förslaget, att man vid dörrarne till concertsalarne borde utdela anvisningar, huru man bör uppföra sig vid de olika musikernas kompositioner. Hon menar t. ex. så:

Beethoven. Man bugar sig och tiger, så säger man åtminstone inga dumheter. På sin höjd får man med mycket dämpad röst utropa: Storartadt! Öfverväldigande! Man söker att nicka med hufvudet liksom en gök från Schwarzwald; framför allt måste man vara lugn.

Berlioz. Så länge han lefde förstod honom ingen; sedan han är död, förstår honom hela verlden; jag tror man har vant sig dervid, liksom vid Tonkin-kriget. Vid uppförandet af hans verk behöfs drastiska biord, såsom t. ex. djerf! sällsam! bizarr! Man stödjer hufvudet i händerna och somnar, om man kan.

Chopin. Beundrad blir han af alla, till och med af sådana som äro af motsatt åsigt. Man mumlar sakta: Hvilken ljufhet, hvilken poesi.

Man får icke glömma att skratta eller att gråta, icke ens att nysa så högljudt som möjligt.

Flotow. Hans musik påminner om konsten, precis som en paraply om estetiken. Understundom det är sant, förekomma mycket vackra stycken, men det är idel bekanta melodier. Man behöfver icke genera sig, utan kan lugnt läsa sin tidning.

Gounod. Här är hänförelsen obligatorisk, liksom värnepligten. Man säger icke ett ord, det antages, att hvar och en är förtjust, och den som är sorgsen och riktar sina ögon mot himlen, den tillskrifver man stor musikkännedom.

Liszt. En musiker som framför andra har den stora fördelen, att man icke så ofta får höra honom, ty det fodras pinaister med 14 fingrar för att föredraga hans kompositioner.

Man kan kriticera hans arbeten på samma sätt som en Hoffmans, och försöka att icke gnissla med tänderna.

Mendelsohn. Han omfattar all slags musik, och man kan derför riskera alla möjliga utrop, förutsatt, att de komma i rättan tid.

Man antager en allvarsam min, tänker e. ex. på sitt testamente. Blott icke under "bröllopsmarschen".

Schumann. Han erinrar om april-månaden, likaså så mycket solsken som regn, likaså mycket harmoni som disharmoni. Man aktar sig för tankspriddhet, man följer ordentligt med, ty om man en gång förlorar tråden, så finner man icke igen den.

Man brummar med dämpad röst, ty detta slags bifall lämpar sig lika bra för allegrot som för adagiot.

Mozart. Antingen hänryckningr eller likgiltigheten, men i alla händelser fullständig tystnad — eljest är man förlorad. Man får icke sofva, icke gäspa, icke sträcka på sig eller peta sig i tänderna man kunde eljest blifva tagen för Schahen af Persien eller en annan ociviliserad varelse.

Wagner. Det beror helt och hållet på temperamentet. Det förhåller sig med honom som med en kall dusch — antingen vänjer man sig dervid, eller blir man galen.

Victor Hugos 'Ruy Blas" uppfördes i tisdags för första gången å Göteborgs Stora teater i den af öfverintendenten H. Westin verkstälda af Svenska akademien erkända öfversättning och rönte starkt bifall, hvilket i synnerhet egnades innehafvaren af titelrollen hr Palme, samt hrr Axelson och Bæckström i don Sallustes och don Cesar de Bayanos roller.

Hasselbacken.

Dagligen från kl. 4

Taffelmusik.

Bell & Allmänna Telefon.

Berns Salon.

Hvarje afton

Stor Vokal- och Instrumental-Konsert

af den berömda

Edgrenska Qvartetten

i förening med

Etablissementets hela kapell

under anförande af hr Aug. Meissner.

Entré kl. ½7—10 25 öre.

Från kl. 10: Fri entré.

Blanchs Café.

Svenska Vissångaren

Elis Sandelin

i förening med

Instrumental-Konsert

under anförande af hr *Adolf Wacker.*

Kl. ½7 – 11 e. m. *Entré 25 öre.*

International-Agentur

för

Teater, Concert, Variété & Cirkus,

EDUARD M. GELLIN

44 A Sturegatan 44 A

1 tr upp.

Genom undertecknads Teater-Agentur erhålla herrar Källarmästare, Artister och Sångerskor i alla brancher, samt Variété- och Sångsällskaper samt Musikkapeller."

Köp, försäljning och uthyrning af Teatrar, Cirkusar och Förlustelse-etablissementer i såväl in- som utlandet.

Korrespondenter i hela Europa och Amerika.

Förbindelser med de största Etablissementer i Frankrike, Tyskland, England, Ryssland m. fl.

Première-Dansöser och Ballettmästare kunna erhållas hela året. Footografier, Recensioner och Affischer stå till tjenst om så önskas.

Alla förfrågningar besvaras endast mot porto i alla länders frimärken.

Telegramadress: ***Gellin, Stockholm.***

Upplaga 7000. **Illustrerade Skämt- och Annonstidningen** Upplaga 7000.

"LYCKO-PER"

som utgifves från boktryckeri i Stockholm, utkommer med ett nummer hvarje lördag och kostar **endast 5 öre** *för lösnummer. — Prenumeration emottages å alla postanstalter med* **2 kr. 75 öre** *för 1/1 år (då en illustrerad kalender erhålles gratis), 1 kr. 45 öre för 1/2 år och 85 öre för 1/4 år, postbefordringsafgiften inberäknad* **Försök 1/4 år för 85 öre.**

Annonser emottagas till det billiga priset af *15* öre *petitraden* för inländska och *30* öre för utländska. Illustrationer erhållas gratis, om annons införes minst 3 månader. — *Tidningens format större än "Kaspers", goda illustrationer, glad och lefnadsfrisk text.*

Fastän denna illustrerade skämttidning innehåller mera text än någon annan, kostar den dock endast ***hälften*** så mycket och är alltså den billigaste skämttidning som finnes i Europa. Upplagan är nu 7000 ex. **Kommissionärer sökas på alla platser.**

Expeditionen af Lycko-Per, 5 St. Badstugatan å söder

Stockholms Porter-Bryggeri-Aktiebolags

PORTER,

och

"Best Imperial Stout",

prisbelönt

vid verldsutställningen i *Paris 1878* och industriutställningen i *Malmö 1881,*

serveras å de flesta hufvudstadens källare.

43 & 45 Stora Badstugatan å norr 43 & 45.

Belltelefon 11 64 Allm. 48 99.

HALLBERG

JUVELERARE

22 Fredsgatan 22

STOCKHOLM

Stort Lager! Billiga priser!

Största Sortiment

af

Tvål, Essencer,

Eau de Cologne,

m. m. hos

C. F. DUFVA

41 Drottninggatan 41.

Realiseras otroligt billigt

Barnkläder:

Gossdrägter, Paletåer, Kappor, Bärkappor, Klädningar, Koftor, Kragar, Dopklädningar, Hattar m. m.

till ovanligt billiga priser.

M. BENDIX

10 DROTTNINGGATAN 10

1 tr. upp.

Emma Svenssons

KAPPAFFÄR

58 Vesterlånggatan 58

1 tr. upp.

Stort lager af alla för säsongen moderna

DAMKAPPOR

såväl eleganta som enklare till billigaste pris.

Stockholm 1885 Nya Boktryckeriet.

International Teater-Revy.

Organ för Teater, Musik, Variété m. m.

N:o 2 — *Lördagen den 4 April 1885.* — **1:a årgången.**

Tidningen utgifves hva rje Lördag med mycket omvexlande innehåll, såväl om in- som utländska Teatrar, Concerter, Variétéer m. m.

OBS! *Tidningen är ensam i sitt slag i Skandinavien.*

Redaktör: ***Eduard M. Gellin.*** Byrå och Expedition: ***Sturegatan 44 A,*** öppet hvarje dag kl. 11—1.

Prenumerationspris:	Abonnements:		Annonspris:	Annonces:
1/1 år kr. 5: 00. 1/2 „ „ 2: 60 1/4 „ „ 1: 40. Lösnummer 10 öre.	1 an 10 francs. 6 mois 6 „ 3 „ 4 „ Le numero 60 cents.	Paraissant une fois chaque semain.	Inländska pr petitrad 15 öre. Utländska „ „ 50 „	La ligne 60 cent. Réclames 1; 20 fr.

Prenumerationsanmälan.

Då vi med detta nummer för den tidningsläsande allmänheten presentera

"International-Teater-Revy", tro vi oss hafva tillfredsstält ett länge kändt behof af en sådan tidning i Sverige, och hoppas också, på den stora publikens välvilja och tillslutning.

Enligt allmänt antaget bruk, vilja vi yttra några ord om, hvad vi skola sysselsätta oss med, och hvad vi skola lemna i fred.

Alla politiska tvister, allt tidningsgräl, alla arbetaremöten, alla börsnotiser, "alla fashionable news" o. s. v. äro bannlysta från våra spalter; sådant låta vi vara i fred.

Hvad vi skola sysselsätta oss med, är deremot **allt** *som rör teatrar, concerter, variétéer cirkusar etc., såväl i in- som utlandet.*

I all synnerhet komma prestationerna å Stockholms teatrar, variétéer o. s. v. att utgöra föremål för vår uppmärksamhet, och kunna vi trygt lofva publiken att ständigt hålla den "au niveau" med hvad som händer och sker inom teaterverlden.

Prenumerationspris.

1/1 år Kr. 5
1/2 „ „ 2: 60
1/4 „ „ 1: 40
Lösnummer 10 öre.

Redaktionen.

Från svenska Teater- och Musikverlden.

Ludvig Norman.

Från jordelifvets disharmonier, från dess oro och äflan, från en sedan lång tid till baka af svåra, men med lugn och jemnmod städse uthärdade kroppsliga smärtor nedtyngd tillvaro hädankallades *Ludvig Norman* i lördags tidigt på morgonen. Dödsbudet kom icke oväntadt, ty läkarne hade långt dessförinnan uppgifvit allt hopp om den sjukes vederfående, men det var derför inte mindre smärtsamt, ty den ännu i sin kraftigaste mannaålder bortryckte var en af vårt lands och särskildt en af hufvudstadens mest kända och högst uppburna personligheter.

Norman har sjelf för alla tider i vårt lands musikaliska häfder inskrifvit sitt namn som tonsättare, som orkesterdirigent och som pianovirtuos. Det var i sistnämda egenskap han redan som ung gosse tillvann sig först enskilda musikvänners och sedan den stora allmänhetens sympatier, och de rika anlagen ådrogo sig snart en så liflig uppmärksamhet, att den från början medellöse ynglingen erhöll en musikalisk uppfostran värdig de rika anlag som bodde inom honom. Den välvilja och det intresse, hvilka i hans ungdom kommo honom till del, har Ludvig Norman sedermera i rikaste mått återgäldat, i det han genom eget arbete och egen flit skapat sig ett namn bland samtidens stormän inom tonkonstens verld, ett namn i hans eget fosterland älskadt och äradt, utom detsamma aktadt och beundradt.

Att tolka en sådan mans lifsgerning ligger icke inom utrymmet för en kort minnesruna. Hvad han gjort och verkat har dessutom långt före hans bortgång framhållits af kompetente konstdomare. Kommande tider skola med samma beundran och hänförelse lyssna till hans kära tonskapelser som hans samtid, men vi, som lefva i denna, ega framför kommande slägten det oskattbara företrädet att kunna i tacksamt minne förvara de oförgätliga musikaliska högtidsstunder som Ludvig Norman beredt oss, i spetsen för sina musikaliska härskaror eller ensam vid pianot.

Och det minne hans blida, vänliga personlighet qvarlemnar hos *alla*, med hvilka han under sin vandring genom lifvet — som visserligen icke alltid gick öfver endast rosor — kom i beröring, hör till dem som man förvarar innerst i hjertats relikskrin.

Ett rörande drag af Ludvig Normans pietet för de gamle store mästarne, alltid och med rätta framhållen af hans biografer och minnestecknare, ligger deri att han, ehuru redan svårt angripen af den sjukdom som endast några få veckor derefter skulle sluta hans dagar, icke af plågorna lät afhålla sig från att personligen leda en del af den konsert som af musikföreningen härstädes torsdagen 5 d:s gafs i Ladugårdslandskyrkan till Bachs och Händels åminnelse. Han var då så kroppsligt bruten att han måste bäras upp på anförareplatsen, men en gång der, tycktes stundens högtidlighet förläna nya krafter åt den bräckliga kroppshyddan.

Tre veckor derefter hade han fått luta sitt trötta hufvud, detta vackra hufvud med de själfulla dragen, i dödens ro!

Vi häntydde här ofvan Ludvig Normans trefaldiga betydelse inom vår fosterländska tonkonst. Men äfven som musikalisk skriftställare har han skapat sig ett namn, och de uppsatser under hvilka detta lästes, i musikaliska tidskrifter eller under kritiska uppsatser i dagpressen, utmärkte sig alltid för en formfulländad och behaglig stil, för skarpsinnighet och grundlig sakkännedom samt den urbanitet hvilken utgjorde ett så kännetecknande drag i Ludvig Normans karakter. Man hörde i de rader han skrifvit liksom en återklang från den mjuka, melodiska stämma som, då han talade med så underbar makt fängslade åhörarens sinne. Äfven som offentlig talare fick han vid flera tillfällen ådagalägga samma herravälde öfver formen, som han egde i fråga om tonernas och det skrifna ordets språk.

Långa och smärtsamma voro de dagar och nätter, som föregingo den slutliga upplösningen, men då döden nalkades förlorade plågorna sin udd, och de sista stunderna liknade ett stilla inslumrande i den sista hvilan. Då döden till sist hade lagt sin kalla hand på hans varma hjerta, låg der, säges det, liksom ett förklarat skimmer öfver de bleka anletsdragen!

Hvile han i ro, den gode!

Förste hofkapellmästaren Ludvig Norman var född i Stockholm den 28 augusti 1831. Hans första musikaliska utbildning skedde i tonsättaren A. F. Lindblads undervisningsanstalt. Genom några konstvänners bemedling fick han tillfälle att vistas några år vid konservatoriet i Leipzig, der han förblef till 1852, då han återvände till Stockholm. Här gaf han först privata musiklektioner, tills han 1858 utnämdes till lärare i komposition, instrumentering vid Musikaliska akademien. På denna plats qvarstannade han till 1862, då han utnämdes till kapellmästare vid k. teatern. Såsom sådan verkade han sedan i många år med aldrig svigtande ifver, till dess krafternas aftagande för några år sedan tvang honom att taga afsked och egna sig uteslutande åt ledningen af hofteatern, af hofkapellets symfonikonserter samt åt musikaliskt skriftställarskap och komposition. Norman var redan 1857 ledamot af musikaliska akademien samt riddare af Nordstjerne-, Vasa- och St. Olafs-ordnarne, hvarjemte han tillerkänts svenska akademiens stora prismedalj. Sedan 1864 var han förenad i äktenskap med den framstående violinvirtuosen Vilhelmina Neruda, med hvilken han eger två unga söner, hvilka voro närvarande vid hans frånfälle. Hans svåger, den framstående violoncellisten Franz Neruda, hade äfven hitrest från Köpenhamn, men nödgades i följd af tjensteåligganden att redan i torsdags återvända till den danska hufvudstaden.

D. N.

Hofkapellmästaren Josef Dente har på grund af sjuklighet anhållit om afsked från förste kapellmästarebefattningen vid Stora teatern.

Professor Ivar Hallström har anhållit om entledigande från sin befattning såsom sånginstruktör vid Stora teatern.

Skådespelaren Palme, för närvarande anställd vid Stora teatern i Göteborg, har för nästa 2 spelår erhållit engagement vid k. teatern.

Mathilda Grabow och *Arvid Ödmann* mottogos den 26 f. m. i audiens hos konungen, som dervid tilldelade de båda artisterna medaljen Litteris et artibus.

Ny konsertsalong. Hr Hugo Berns har för en köpeskilling af omkring 150,000 kronor förvärfvat den vester om hans etablissement belägna tomten n:r 2 i qvarteret Näckström och ämnar på denna plats uppföra en konsertsalong, som kommer att ligga i rät vinkel mot den gamla och som är afsedd att rymma 3,000 personer.

De resande teatersällskapen befinna sig vid april månads ingång: Carlbergs i Östersund, Fröbergs i Kristianstad, Jonassons i Söderhamn, Novanders (öfvertaget af hr B. Lund) i Kalmar, Nymans i Gefle, Ranfts i Malmö, Rydbergs i Vexiö, Rylanders i Arboga, Sandbergs i Björneborg, Smitt i Linköping, Stieglers i Venersborg, Sundvalls i Ystad.

Ett besök på Ladugårdslandsteatern.

— "Fins det biljett?"

— "Ja, bevars, var så god! Jag tror, det har börjat . . ."

— "Alldeles nyss; var så god och stig på."

Jag gick in. Ensam var jag också. Derför tittade jag först och främst efter bekanta, men det var tydligen för tidigt. Spridda grupper sutto vid sina ölseidlar rundt omkring. Nu går ridån upp. Det är "flugmenniskan hr Coron," som genom sina med säkerhet och elegans utförda prestationer ständigt förstår att underhålla intresset hos publiken. Se sådana armar! Herr Coron täflar med bröderna Beasy, kanske det bästa man i den vägen sett i Stockholm.

Redan har det blifvit lifligare i salongen. Flera kotterier af glad ungdom infinna sig, man helsar på gamla bekanta, talar om hvart man gick "sedan", den der qvällen, o. s. v. Några bord flyttas närmare fram till rampen. "Det unga Sverige" är aldrig så närsynt som på varietéen.

Ridån går upp på nytt. Denna gång höjde sig på samma gång som den just ej så öfverdrifvet nya och eleganta ridån några kraftiga bravorop, åtföljda af energiska appläder. Och der står hon, Ladugårdslandsteaterns primadonna, Lilly Pedro, med ett behagligt småleende, och icke mindre behagliga komplimanger helsande publiken. Nya appläder, sedan hon sjungit sitt nummer. Under första afdelningen slipper hon vanligen med *ett* dacaponummer.

Om detta nummer är särdeles egnadt att smeka ögat så är det i det nästa örats tur att blifva favoriseradt. Concertsångerskan Lisa Cano förfogar öfver en stark, väl skolad stämma, hvarjemte hennes föredrag — vi erinra om hennes utförande af Tiurellas kupletter — lemnar ingenting öfrigt att önska. Äfven hon måste vanligen sjunga ett nytt stycke efter entrénumret.

Nu uppträder Tyroler-Jodlerskan fröken Nandl Seeler. Ehuru hon icke uppväcker några sådana bifallsstormar, som de två nyss nämda sångerskorna, visa dock stundom rätt kraftiga appläder, att äfven hon vet att väcka och underhålla publikens sympati.

Några ungherrar taga en promenad i det fria, andra reqvirera mera pilsnerbier, samtalen blifva mera högljudda, man ser att intresset slappats, man ser att det för denna gång är slut med "qvinnoväldets tid" på scenen. I stället utför illusionisten, professor Busch, med stor färdighet några konststycken inom trolleriets och spiritismens områden, och afdelningen slutar med ett musiknummer af direktör Friis. Det är temligen ovanligt, att en pianist på en varietéteater applåderas, men här inträffar det icke sällan.

Under de både kommande afdelningarna får man göra bekantskap med negerkomikern Mr Mackway, hvars komiska talang är så känd och erkänd, att vi icke här behöfva framhålla den. Hans korta, men humoristiska s. k. ridånummer, är alltid af största effekt.

Man troppar af så småningom. Det är väl att icke de yngre glada varietébesökarne får öppet meddela sig med hvarandra. Det kunde uppstå svårare meningsutbyten. I en grupp på fem 2-klassbeväringsynglingar hafva minst fyra tagit åt sig Lilly Pedros afskedsleende. Men nu tiga de och se förnöjde ut. Någon slog mig på axeln. Det var en bekant. Jag frågade honom, hvad han tyckte om det. Hans svar var karakteriskt och derför meddelar jag det här:"

"Jag tycker om'et", sa' han, det går gladt och ogeneradt till, och någon "hundfröjd" ä' de' inte ändå, men ser du, nog ä' de' fan, att man inte få någon punsch, alltid!"

Urban.

Manegen å k. Djurgården.

Som vi i förra numret meddelade är manegen för stundande säsong förhyrd af Direktör Oscar D. Robinson under namn, Cirque Hollande". Bland sällskapets personal nämnas särskildt fröknarna Capiti, L. Delban, Estarina, Ernestina, Hermine, Nelli Karkowska och Lutzia samt fru Gisella och hrr G. Bager, G. Bæger, Christoph, A. och W. Delban, F. Dupsky, A., H. och O. Hermandez, K. Jensen, Loisset, K. och R. Martini, Orlando, Renz, Schwirkos och J. Staneck. Under säsongens lopp tillkomma flera engagerade specialister, konstberidare och gymnaster.

Truppen medför egen orkester, som räknar 21 medlemmar och dirigeras af hr Josef Staneck.

Om allt går efter beräkning, torde sällskapet redan den 18 d:s hitkomma från Viborg, för att påföljande dag, som är en söndag här gifva sin första föreställning.

En nutidens snabbfotograf.

från tyskan af

E—n.

En äldre skådespelare stod för en tid sedan utanför en s. k. amerikansk fotografiatelier i Breslau och betraktade med stor uppmärksamhet de i fönstret exponerade fotografierna. Omkring honom stod en grupp af 4—5 älskliga barn, hvilka tycktes hafva ett utomordentligt nöje af att betrakta härligheterna i fönstret. Detta undgick icke heller fotografen, hvilken en lång stund gifvit akt på dem, hvarför han gick fram till den gamle skådespelaren och sade till honom med en artig bugning:

"Om förlåtelse, min herre, men tror icke äfven ni, att det skulle bereda de kära barnen en stor glädje, om jag fotograferade dem?"

"Jovisst, det tror jag nog," svarade den tilltalade i vänlig ton.

"Och jag gör förträffliga fotografier."

"Derom är jag öfvertygad."

"På 5 minuter är bilden färdig, det är särdeles beqvämt, inte sant! man slipper vänta så länge."

"Utomordentligt beqvämt," sade skådespelaren.

"Ni är således ense med mig om att jag borde fotografera de små?"

"Jag vet inte, hvad jag skulle ha att invända deremot," sade herrn lugnt och betraktade de ungdomliga, täcka ansigtena omkring sig."

"I så fall torde ni vara god och stiga in, min herre?"

"Mycket gerna!"

Fotografen var snart med lif och lust inne i arbetet.

"Här ha vi bilden N:o 1," sade han efter en stund, visande den äldstas bild, "hvad heter du min lilla flicka?"

"Lovisa," sade den lilla.

"Alltså detta var Lovisas porträtt. Det är väl träffadt, eller hur?" Den sista frågan var stäld till den flegmatiske gamla herrn.

"Förträffligt," bekräftade denne, "det är utmärkt väl lyckadt".

Nu kom ordningen till barnet N:o 2, en liten sexåring med lockigt hår och de allravackraste blå ögon och derpå till N:o 3 och N:o 4. Nu var fotografen färdig med sitt arbete, och med berättigad konstnärsstolthet utbredde han fotografierna framför den gamle herrn.

"Tycker ni inte, det vore lämpligt att förse dem med ramar med detsamma?"

"Helt säkert", svarade skådespelaren, "naturligtvis är det mest ändamålsenligt."

"Ja, min herre, det var en god idé af er," sade den belåtne fotografen, "jag skall genast välja ut ramar. Hvad tycker ni om det här mönstret?"

"Jag tycker, att det är rätt smakfullt!"

"Och det är icke dyrare för det. Vi ta således de här ramarna."

Fotografens skickliga händer hade snart afslutat arbetet i fråga, och i det han räckte den gamle herrn fotografierna, sade han:

"Var så god min herre, hela vår lilla affär kostar er blott 5 mark."

"Mig?" frågade skådespelaren förvånad.

"Ja, naturligtvis," genmälte fotografen lika förvånad, "hvem annars?"

"Det är er egen sak."

"Min ensak. Hvad behagas, min herre?"

"Jag? Jag behagar ingenting alls. Jag bebagar bara vesta, hvad rätt ni har att komma och kräfva mig på 5 mark."

"Herre Gud," skrek den vredgade fotografen, "är ni då verkligen så trångbröstad, eller förställer ni er? Fem mark kosta edra barns porträtt, som jag just nyss utfört."

"Mina barns porträtt! Är ni galen herre? Jag är ungkarl och *har* inga barn."

"Det var alltså icke edra barn?" ropade konstnären.

"Å, Gud bevare mig, "svarade skådespelaren, på ett sätt, som icke tillät något tvifvel.

"Men hvems barn är det då?"

"Hur ska' jag veta det, jag. Hvad bryr jag mig om de barnen?"

"Men det är ni, som låtit fotografera dem."

"Nej, se det har då aldrig fallit mig in. Ni frågade om jag vore ense med er deri, att barnen borde fotograferas, och då svarade jag, att jag icke hade någonting deremot. Jag trodde att ni ville ha fotografierna för att skylta med."

"Huru kunde ni komma på den idén?" frågade fotografen, utom sig af vrede.

"De stodo framför ert fönster och jag ställde mig också der för att se på porträtterna. Strax kommer ni, min herre, och ber mig stiga in med barnen, emedan ni ville fotografera dem. Jag gjorde er den tjensten och nu vill ni, att jag till på köpet skall betala 5 mark för min tjenstaktighet. Det vore just snyggt!"

"Men ni skall ändå betala mig," skrek den allt för ifrige konstnären, "jag har förfärdigat fotografierna för er räkning, och, fan ta' mej! skall ni inte betala, såvida ni icke vill komma i delo med rättvisan. Ni borde blygas! Jag skall skicka efter en poliskonstapel."

"Gör det, om ni vill göra er löjlig."

"Så säg då ert namn, om ni har mod dertill."

"Här är mitt kort."

"Godt. Och nu kan ni draga för fan i våld med edra fem barn."

"Jag går," skrek skådespelaren, i det han lemnade atelieren, "men utan mina fem barn, ty jag har inga."

"Nej", ropade konstnären efter honom, "jag har redan fått mer än nog af fotografierna, hör ni . . ."

Den gamle herrn hade redan aflägsnat sig.

Fotografen stämde den gamle herrn inför rätta och fordrade af honom 5 mark såsom ersättning för fotografierna.

Under loppet af rättegången berättade käranden, att han nu vore qvitt porträtterna, emedan de fotograferade barnens fader, som tillfälligtvis gått förbi hans fönster, igenkänt dem och köpt dem af honom.

"Betalade han er fulla priset för dem?" frågade domaren. Härtill jakade käranden.

"Nå, då kan ni ju vara nöjd," sade domaren.

Käromålet ogillades och fotografen fick vidkännas rättegångskostnaderna.

Från främmande teater- och musikverlden.

Fröken Hedvig Jägerhorn, förut elev vid härvarande konservatorium, har sedan några år vistats i Paris, der hon med ifver idkat sångstudier under ledning af m:me Marchesi. Den unga sångerskan har för några dagar sedan uppträdt på en konsert, som hennes lärarinna anordnat för sina elever i salle Erard i Paris och har, att döma af hitkomna franska tidningar, dervid rönt stor framgång.

Sålunda yttrade sig bland andra tidningen *Paris-Rome* på följande för den unga sångerskan smickrande sätt:

. . . "Fröken Hedvig Jägerhorns vackra röst i förening med hennes älskliga yttre och hennes blonda, nordiska utseende tjusade oss i hög grad. Hon sjöng arian ur "Figaros bröllop" med smak och känsla och hänförde publiken med några nordiska visor, som hon måste taga dacapo."

Figaro talar om stämmans 'beundransvärda säkerhet och utomordentliga behag".

På Kristiania teater uppfördes i fredags för första gången och med afgjord framgång Alexander Dumas' nya 4 aktsskådespel "Denise". Titelrollen utfördes af fröken Reimers och de öfriga hufvudrollerna af fru Gundersen (fru de Thauzette), fröken Brun (Marthe de Bardannes), fru Wolf och hr Johannes Brun (hr och fru Brissot) samt hrr Reimers (Thouvenin), C. Brun (grefve André) och hr Schancke (Fernand de Thazette.)

Knut Tivander ger för närvarande med mycket bifall talrikt besökta humoristiska aftonunderhållningar i Kristiania.

August Strindbergs "Lycko-Pers resa" som antagits till spelning på Folkteatern i Köpenhamn, kommer först i början af nästa säsong att uppföras derstädes.

I Norge har en kines genom dopet blifvit upptagen i den katolska kyrkans sköte, och derpå gift sig med en dansk enka, hvilken likaledes är katolik. Han är 52 år gammal, lemnade Kina redan vid 10 års ålder, och har sedan dess såsom jonglör genomströfvat Europa.

I Helsingfors har en ung nygift fru, hvars man är teater-agent, gjort försök att förgifta sig med svafvel. Orsaken till det förtviflade steget lär vara svartsjuka.

Holger Drachmanns nya skådespel skall ännu under denna säsong uppföras på k. teatern i Köpenhamn.

På Folketeatret i Köpenhamn kommer att uppföras ett nytt lustspel i 4 akter "Underbalance", en bearbetning af Julius Rosens "Deficit", som gjort så stor lycka i Tyskland.

Maurus Jokai håller för närvarande på med att dramatisera sin roman "Svarta diamanter". Två akter äro redan färdiga; stycket skall uppföras samtidigt i Pest och i Wien.

I Petersburg har Renaissance-teatern under direktör Berentz' ledning åter öppnats.

En cirkus, som länge arbetat med ära och framgång har nu upphört att existera. Vi mena cirkus Schmidt som i Ryssland gjort så dåliga affärer, att dess egare upplöst sitt sällskap och i lugn slagit sig ned i sin födelsestad Marburg, för att der hvila på sina lagrar. En del af hans sällskap har erhållit engagement i den nybildade cirkus Oscar Robinson.

Den bekante ryske teaterentrepenören M. B. Lentowsky, direktör för Emeritaget och den nya teatern i Moskva, har nu äfven öfvertagit Livardia-trädgården i Petersburg. Derstädes komma storartade dekorationspjeser att uppföras.

I cirkus d'Hiver hade den 8 mars tjurtämjaren Williams ännu en gång att utstå en farlig strid med viddjuren: lejonet Prinz öfverföll honom och tillfogade honom tre svåra bett i benet. Den modige och trots det kritiska ögonblicket kallblodige mannen, lyckades dock att undandraga sig lejonets vrede och komma ur buren, hvarpå han genast måste i åkdon föras till sitt hem. Publiken var häftigt upprörd; en oerhörd åskådareskara följde den vagn, som bortförde den sårade, till det hotell, der han bodde. Herr Williams är nu på bättringsvägen, men tillfrisknandet går långsamt.

Från Linz berättas att dottern till den kände menageriägaren Kleeberg, den djerfva djurtämjerskan fröken Emma Kleeberg, nyligen blifvit förlofvad med lejontämjaren herr Carl Grail. Det är att hoppas, att deras äktenskap icke skall gifva anledning till några stridigheter makarne emellan, så att de icke komma

i den obehagliga nödvändigheten, att "tämja" hvarandra.

I cirkus Blumenfeld i Karlsruhe skedde nyligen vid slutet af föreställningen en liten olyckshändelse, derigenom att en del af läktaren störtade samman. Ungefär 30 personer föllo då ned, af hvilka emellertid blott några erhöllo lätta skråmor.

På Münchener hofteatern trädde en dansös, som förestälde en genius, alltför nära en gaslåga, så att hennes lätta drägt fattade eld. Flere på scenen sysselsatta dansöser skyndade till för att hjelpa, hvarigenom guirlanderna hvarmed de voro prydda äfvenledes antändes. Med kallblodighet och själsnärvaro qväfde derpå en skådespelare lågorna med sina händer. Några brandsoldater infunno sig på scenen. Publiken lugnade sig genast, och föreställningen fortgick derpå ostörd.

Furstinnan Maria Gaetana Pignatelli

som nyligen inför utsåldt hus uppträdt på Edenteatern i Köln och Victoriasalongen i Dresden, har på fördelaktiga vilkor engarerats af direktör Siegmund Kahn för ett kort gästuppträdande på Krystall-Palast-teatern i Leipzig, och skulle för första gången uppträda der den 27 Mars. Äfven till Leipzig synes furstinnan hafva medfört sin dragningskraft. Bästa beviset derpå är att alla de bättre platserna voro sålda flera dagar i förväg.

En cirkuskonung.

Från Wien meddelar en tidning angående den berömda cirkus Renz några statistiska notiser, som torde intressera mången af våra läsare. Direktör Renz' artistpersonal består af 221 personer, damer, herrar och barn.

Härtill komma 40 dansöser och en balettmästare. Den Renzska familjen intager, som, bekant sjelf den mest framstående platsen i truppen. Främst står den ännu ständigt raske gubben E. Renz; derefter hans son Franz Renz, en mästare i dresseringskonst såväl som hans svärdotter fru Adolph Renz som premiéredansös, hans sonson, den16-årige skolryttaren Oscar Renz, hans svärson, skolryttaren I. W. Hager, dennes fru, Amanda Hager-Renz, deras 15-åriga dotter, skol- och parfoceryttarinnan Clotilde Hager, jämte den 7-årige Adolph Hager, som för några dagar sedan debuterade. Stallpersonalen består af 1 öfverstallmästare, 4 stallmästare och 32 stalldrängar och kuskar.

Särdeles dyrbara äro hästarna.

Så finnas 42 engelska fullblodshästar, 32 preussiska hingstar (engelsk-arabisk croisering), 38 galiziska fullblodshingstar, 22 hästar från stuteriet i Hannover och 48 ponies. Bland dessa finnas hästar, som Renz icke skulle vilja sälja för 50,000 mark, och de flesta hafva äfven för sportsmannen och hästkännaren ett värde af 6—7000 mark. Hvarje häst erhåller dagligen 3 mått hafre och 7 skålp hö samt kostar 2 mark. Till den tekniska och tjenarepersonalen höra vidare 1 smed, ett kostymskrädderi, i hvilket 1 mästare och 8 gesäller, 1 garderobière med 14 sömmerskor arbeta, 15 herr- och damfrisörer, en sadelmakareverkstad med 20 sadelmakare, en snickareverkstad, 28 billetförsäljare, 4 vaktmästare, och arbetare för den elektriska belysningen.

Man ser att det är en väldig här af artister, tjenstemän och handtverkare.

Direktör Renz beräknar sina dagliga utgifter till omkring 2,200 kronor. Han har 5 "sekreterare", 1 privatsekreterare och dessutom en "högst betrodd man", som har om händer öfverinseendet och skötandet af så väl de 5 olika cirkusaffärerna som Renz' enskilda förmögenhet.

Och huru tror man väl nu att denne storslagne cirkus-direktör började sin "karrier"?

På en af sina första konstresor var han ännu så fattig att han icke en gång kunde betala "bompenningar" för den första bagagevagn, som han någonsin egt utan fick sätta sitt silfverur i pant för beloppet! Hans "sällskap" bestod den gången af honom sjelf, hans unga hustru och sedermera direktör Schumann, hvilken i långliga tider fortfor att inneha anställning vid cirkus Renz och städse figurerade på affischerna som "sällskapets äldste medlem". Kostymer egde han endast några stycken och summa summarum *en* stallmästareuniform. Den hade Renz på sig, när Schumann red och vice versa. "Stallet" bestod af *en* häst, en gammal skimmel, som för hvarje olika nummer behängdes med ett nytt schabrak, och som, oberäknadt att han reds "af hela truppen" (tre personer!) jemväl framfördes som "dresserad i frihet"!

Denne gamle trotjenare stannade qvar i många år hos Renz, hvilken hardt när betraktade honom som sin bäste vän Han uppnådde en ålder af nära 30 år och "medverkade" allt jemt troget, dels som öfningshäst på morgnarne då eleverna hade repetition, dels som trafvande med utan ryttare i den berömda pantomimen "Mazeppa". Men en morgon, då den gamle skimmeln som vanligt lunkade in i manègen, snubblade han, föll omkull och bröt halsen af sig. Detta var kanske den största sorg som någonsin drabbat Renz; han kastade sig ned öfver det döda djuret och låg der gråtande och snyftande som ett barn.

I allmänhet håller Renz kanske minst lika mycket af hästar som at menniskor. Ännu långt efter det han blifvit "stor" direktör har han mången gång, då någon af hans favorithästar sjuknat, låtit sätta in en fällsäng i stallet i spiltan vid det sjuka djurets sida och tillbragt hela nätter der.

"Stor" blef direktör Renz redan i början af 1850-talet. Bland det myckna som hulpit honom fram har den omständigheten icke tyngt minst i vågskålen, att han hållit fast vid den strängaste disciplin. Den minsta olydnad hos äfven den mest framstående af hans sällskaps "krafter" — och vederbörande har ögonblickligen sitt afsked! Han är despot, betalar rundligt men finner sig hvarken i nycker eller kritik från sina underordnades sida. Betecknande är, att så snart han träder in, resa sig både herrar och damer vid sällskapet och helsa honom. Inför dem är han en konung.

Men detta kan också en direktör tillåta sig, då det är både största äran och största fördelen inom "yrket" att tillhöra *hans* sällskap.

"*Halbe Dichter*", ett skämt i tre akter af Julius Rosen, skaffar Wien-publiken högtider af skratt. Handlingen rör sig kring en tillfällig författarefirma, en skriftställare och ett poesiälskande fruntimmer, som bakom ryggen på sin man skrifvit en teaterpjes. Detta ger upphof åt en följd komiska förvecklingar, och i synnerhet skola episoderna som talrikt förekomma i detta "posse" vara roliga.

Död på scenen. En sorglig händelse har inträffat på Hofteatern i Schwerin, idet skådespelaren Keller i full kostym, och för öppen ridå, plötsligen blef träffat af slag, och dog under det han utförde korsförarens roll i Schillers "Bruden från Messina".

Föreställningen afbröts genast, och publiken aflägsnade sig djupt gripen af denna sorgliga händelse.

Vid en lifvad frukost i hotel Hamburg i Nauen, nära Berlin, hvilken cirkusdirektören Louis Lorch, som då uppehöll sig i staden med sitt sällskap, var närvarande, erbjöd sig en dervarande källarmästare, att rida på herr Lorchs dresserade svin under föreställningen i manègen. De öfriga närvarande herrarne bragte det derhän att källarmästaren skulle betala 100 mark, hvilka bestämdes för stadens fattigkassa, om han icke red på svinet, medan deremot herr Lorch erbjöd sig att likaledes betala 100 mark, om källarmästaren red på svinet. En öfverfyld cirkus var följden af detta vad; liksom alltid väckte sällskapets prestationer välförtjent bifall. Vid slutet af föreställningen, sedan clownen Clermont framfört det dresserade svinet, trädde den glade källarmästaren, en rätt ståtlig man, in i manègen för att utföra "parforcsvinridten". Sju gånger satte han sig upp, men lika ofta satt han i sanden, allt under de närvarandes högljudda applåder och jubel. Men den som hade roligast åt hela händelsen, torde icke vara svårt att gissa.

Från en tidning i Birmingham hemta vi följande humoritiska episod. "Frankrikes starka dotter", hvilken förliden vecka satte besökarne af Day's Concert-sal i förvåning genom sin jättelika kroppstyrka, är en person, hvars missnöje man icke gerna uppväcker. Dock bruka alla starka personer visa godmodighet, och densamma räddade tydligen en olycklig teatervaktmästare, hvilken biträdde damen vid en af de senaste föreställningarne, och dervid visade en förskräcklig tafatthet. Bland damens prestationer, är en bland de svåraste affyrandet af en grof kanon, hvilken hon medelst en kedja fasthåller med tänderna. Sedan hon med stor framgång uppträdt en gång, förberedde hon ett da capo, och hon sjelf såväl som hennes man, som arbetar tillsammans med henne, sökte göra begripligt för en vaktmästare, att han, medan damen höll kanonen med tänderna, skulle ställa sig på mordinstrumentet och afvakta en "explosion". Olyckligtvis talade artisterna icke engelska, och vaktmästaren förstod icke franska, och derför gestikulerade man mycket utan att dock förstå hvarann.

Tre gånger lyfte damens man upp vaktmästaren på kanonen dock höll han sig hvarje gång krampaktigt fast vid denne, kastade en ångerstfull blick på publiken och släppte sig ned på golfvet. Damen hvars framtänder genom det långa dröjsmålet började frestas kastade en ursinnig blick, till hälften på sin man och till hälften på vaktmästaren, och detta hade till följd, att den senare ännu en gång lyftes upp på kanonen, och gjorde man begripligt för honom, att han skulle stanna qvar. Då klarnade ändtligen mannens drag, och han tycktes få begripligt för sig, hvad det hvar fråga om. I stället för att stå upprätt på kanonen satte han sig på damens hufvud; bragte hennes hår i oordning, gjorde slut på den sista återstoden af hennes tålamod och höll på att kasta både kanonen och den starka damen till golfvet.

Ett litet missöde, som lätt kunnat få sorgliga följder, inträffade nyligen i Sanger's circus i London. Under det en pantomime uppfördes blef nämligen en häst skrämd och störtade med sin ryttare direkt ned i orkestern. Till de närvarandes förvåning föll det sig dock så lyckligt, att hvarken häst eller ryttare skadade sig det ringaste. Förlusten af en violinlåda, som söndertrampades var, den enda följd det hotande olyckstillbudet hade.

En söndersliten djurtämjare. Den unga djurtämjaren Seet, för några år tillbaka bekant för sitt hjeltemodiga uppträdande i Stockholm med sina 6 lejon i cirkus Schumann, har enligt Wienerzeutung blifvit söndersliten af sina lejon i cirkus Renz.

Hasselbacken.

Dagligen från kl. 4

Taffelmusik.

Bell & Allmänna Telefon.

Berns Salon.

Hvarje afton

Stor Vokal- och Instrumental-Konsert

af den berömda

Edgrenska Qvartetten

i förening med

Etablissementets hela kapell

under anförande af hr Aug. Meissner.

Entré kl. ½7—10 25 öre.

Från kl. 10: Fri entré.

Blanchs Café.

Svenska Vissångaren

Elis Sandelin

i förening med

Instrumental-Konsert

under anförande af hr *Adolf Wacker.*

Kl. ½7 - 11 e. m. *Entré 25 öre.*

International-Agentur

för

Teater, Concert, Variété & Cirkus,

EDUARD M. GELLIN

44 A Sturegatan 44 A

1 tr upp.

Genom undertecknads Teater-Agentur erhålla herrar Källarmästare, Artister och Sångerskor i alla brancher, samt Variété- och Sångsällskaper samt Musikkapeller.

Köp, försäljning och uthyrning af Teatrar, Cirkusar och Förlustelse-etablissementer i såväl in- som utlandet.

Korrespondenter i hela Europa och Amerika.

Förbindelser med de största Etablissementer i Frankrike, Tyskland, England, Ryssland m. fl.

Première-Dansöser och Ballettmästare kunna erhållas hela året. Fotografier, Recensioner och Affischer stå till tjenst om så önskas.

Alla förfrågningar besvaras endast mot porto i alla länders frimärken.

Telegramadress: ***Gellin, Stockholm.***

Stockholms Porter-Bryggeri-Aktiebolags

PORTER,

och

"Best Imperial Stout",

prisbelönt

vid verldsutställningen i *Paris 1878* och industriutställningen i *Malmö 1881,*

serveras å de flesta hufvudstadens källare.

43 & 45 Stora Badstugatan å norr 43 & 45.

Belltelefon 11 64 Allm. 48 99.

Upplaga 7000. **Illustrerade Skämt- och Annonstidningen** Upplaga 7000.

"LYCKO-PER"

som utgifves från boktryckeri i Stockholm, utkommer med ett nummer hvarje lördag och kostar **endast 5 öre** *för lösnummer.* — *Prenumeration emottages å alla postanstalter med* **2 kr. 75 öre** *för* 1/1 *år (då en illustrerad kalender erhålles gratis),* **1 kr. 45** *öre för* 1/2 *år och 85 öre för* 1/4 *år, postbefordringsafgiften inberäknad.* **Försök** 1/4 **år för 85 öre.**

Annonser emottagas till det billiga priset af *15 öre petitraden* för inländska och *30 öre* för utländska. Illustrationer erhållas gratis, om annons införes minst 3 månader. *Tidningens format större än "Kaspers", goda illustrationer, glad och lefnadsfrisk text.*

Fastän denna illustrerade skämttidning innehåller mera text än någon annan, kostar den dock endast **hälften** så mycket och är alltså den billigaste skämttidning som finnes i Europa. Upplagan är nu 7000 ex. **Kommissionärer sökas på alla platser.**

Expeditionen af Lycko-Per, 5 St. Badstugatan å söder.

HALLBERG

JUVELERARE

22 Fredsgatan 22

STOCKHOLM

Stort Lager! Billiga priser!!

Största Sortiment

af

Tvål, Essencer, Eau de Cologne,

m. m. hos

C. F. DUFVA

41 Drottninggatan 41.

Realiseras otroligt billigt

Barnkläder:

Gossdrägter, Paletåer, Kappor, Bärkappor, Klädningar, Koftor, Kragar, Dopklädningar, Hattar m. m.

till ovanligt billiga priser.

M. BENDIX

10 DROTTNINGGATAN 10

1 tr. upp.

Emma Svenssons

KAPPAFFÄR

58 Vesterlånggatan 58

1 tr. upp.

Stort lager af alla för säsongen moderna

DAMKAPPOR

såväl eleganta som enklare till billigaste pris.

Stockholm 1885 Nya Boktryckeriet.

International Teater-Revy.

Organ för Teater, Musik. Variété m. m.

N:o 3 — **Måndagen den 13 April 1885.** — **1:a årgången.**

Tidningen utgifves hvarje Lördag med mycket omvexlande innehåll, såväl om in- som utländska Teatrar, Concerter, Variétéer m. m.

OBS! *Tidningen är ensam i sitt slag i Skandinavien.*

Redaktör: ***Eduard M. Gellin.*** Byrå och Expedition: ***Sturegatan 44 A***, öppet hvarje dag kl. 11—1.

Prenumerationspris:	Abonnements:		Annonspris:	Annonces:
1/1 år kr. 5: 00. 1/2 „ „ 2: 60 1/4 „ „ 1: 40. Lösnummer 10 öre.	1 an 10 francs. 6 mois 6 „ 3 „ 4 „ Le numero 60 cents.	Paraissant une fois chaque semain.	Inländska pr petitrad 15 öre. Utländska „ „ 50 „	La ligne 60 cent. Réclames 1: 20 fr.

Prenumerationsanmälan.

Då vi med detta nummer för den tidningsläsande allmänheten presentera

"International-Teater-Revy", tro vi oss hafva tillfredsstält ett länge kändt behof af en sådan tidning i Sverige, och hoppas också, på den stora publikens välvilja och tillslutning.

Enligt allmänt antaget bruk, vilja vi yttra några ord om, hvad vi skola sysselsätta oss med, och hvad vi skola lemna i fred.

Alla politiska tvister, allt tidningsgräl, alla arbetaremöten, alla börsnotiser, "alla fashionable news" o. s. v. äro bannlysta från våra spalter; sådant låta vi vara i fred.

Hvad vi skola sysselsätta oss med, är deremot ***allt*** *som rör teatrar, concerter, variétéer cirkusar etc., såväl i in- som utlandet.*

I all synnerhet komma prestationerna å Stockholms teatrar ,variétéer o. s. v. att utgöra föremål för vår uppmärksamhet, och kunna vi trygt lofva publiken att ständigt hålla den "au niveau" med hvad som händer och sker inom teaterverlden.

Prenumerationspris.

1/1 år Kr. 5
1/2 „ „ 2: 60
1/4 „ „ 1: 40
Lösnummer 10 öre.

Redaktionen.

Från svenska Teater- och Musikverlden.

Stora teatern.

Massès opera "Paul och Virginie", som i vinter varit under inöfningen på Stora teatern, hinner ej blifva färdig till uppförande under denna säsong.

Den genom professor Ivar Hallströms afgång vid spelårets slut lediga sånginstruktörsplatsen vid k. Stora teatern lär ej komma att åter besättas.

Dramatiska teatern.

uppförde i måndags för första gången "Profpilen", lustspel i 4 akter af O. Blumenthal, fritt öfversatt af O. Wijkander. Den muntra stämningen i salongen och det starka bifallet syntes lofva, att stycket skall komma att skaffa teatern många goda hus. Emellertid lär väl orsaken härtill mindre vara att söka i "Profpilens" dramatiska värde, än i det synnerligen goda utförandet. Det torde snart blifva tillfälle att säga några ord både om det ena och det andra; för dagen må endast nämnas, att hr *Fredriksson* som intrigant verldsman, fru *Bosin* som intrigant verldsdam och hr *Hedin* som än sörjande, än lycklig älskare, voro de, åt hvilka lejonparten af appläder och inropningar egnades.

Nya teatern.

Herr E. von der Ostens debut på Nya teatern i tisdags, der han utförde titelrollen i "Uriel Acosta" på svenska språket, var särdeles väl lyckad. Det fordras en ovanlig energi för att fjerran från ett land företaga sig något så svårt som att på dess eget språk inlära roller af den beskaffenhet som den här föreliggande, och man kan omöjligt fordra, att hr von der Osten skall kunna tala utan brytning. Han har redan vunnit mycket genom att hafva visat sig ega det välde öfver vårt språk, som han har, och om de ofta felaktiga accenterna också till en god del störa njutningen af hans för öfrigt ypperliga spel, så äro de dock ej tillräckliga för att förtaga den. Härpå var gårdagens framgång ett otvifvelaktigt bevis. Dessutom har hr von der Osten redan under de få repetitioner som föregått hans första uppträdande, vunnit betydligt i herravälde öfver språket, och ett fortsatt vistande i Sverige skall naturligtvis än ytterligare utveckla denna hans färdighet.

Men om alltså hr von der Ostens framställning af Uriel Acosta i början föreföll något främmande, så ryckte han oss snart mera med. Man beundrade hans utsökt fina stumma spel, hans förmåga att utfylla pauserna på det själfulla sätt, som ensamt karakteriserar konstnären, och när de starkare ställena kommo, följdes de nästan alltid af lifliga bifallsyttringar från den talrikt församlade publiken. Och detta fastän hr von der Osten der mer än vanligt tar fel på accenterna. I synnerhet var hela fjerde akten ett rent mästerstycke. Spelet inför presterna var så rikt nyanseradt, att den utmärkta uppfattningen icke ett ögonblick skymdes af uttalet. Utbrottet vid underrättelsen om modrens död gjorde ett underligt gripande intryck, derför att tonen var så vek och gråten så öfverraskande naturlig. Bekännelsen lästes med entonig, klaglös stämma, och derför kom också det slutliga: "Och dock rör hon sig", framslungadt med en våldsam energi, så mycket starkare till sin rätt.

Af de öfriga framställarne utmärkte sig i synnerhet hr Engelbrecht, som spelar den gamle Silvas roll med god karakteristik, samt hr Gründer, som utförde den gamle rabbinens roll. Fru Fahlman borde dock af Judith kunnat få något mer än triviala teatergester och uppstyltade manér.

Salongen var hela aftonen i en särdeles liflig stämning och intrycket ett helt annat än från en vanlig teaterqväll. Ty man hade gjort bekanskap med en ny och sällsynt konstnärsbegåfning.

Vi meddela efter tyska tidningar några drag ur den berömde skådespelarens lif.

Han är född år 1849 i Tysklad i den lilla staden Fürstenwalde an der Oder. Sin första uppfostran fick han i Naumburgs gymnasium, men då hans far, teaterdirektören v. d. Osten, med sitt operasällskap gästade Sverige, der han många år — företrädesvis i Göteborg — uppehöll sig, medföljde också den unge sonen, då ej anande att han såsom skådespelare en gång skulle beträda tiljorna å svensk teater.

Vid nyss fylda 13 år anstäldes han i svenska handelsflottan och aflade 19 år gammal sin kaptensexamen. Nio år var han i svensk tjenst och kringseglade under denna tid jorden trenne gånger på den bekanta firman James Dickson & komp:s farty. Härunder kom han i tillfälle att besöka Australien, Ostindien, Kina, Japan, Afrika och Amerika, samt företog mestadels långa ströftåg inåt landet.

1870. den 28 januari, led han vid ön Guadeloupe i Vestindien ett förfärligt skeppsbrott med svenska briggen Emma från Helsingborg. Han höll ut i det längsta på det sjunkande fartyget, men räddade sig slutligen genom att simmande uppnå land. Efter detta lemnade han sjötjensten, men återvände ej till Europa, utan stannade på Antillerna. Han nödgades emellertid, i följd af en duell med en kamrat att derifrån begifva sig öfver till Eörenta staterna, och det var der han först blef medveten om sin rätta kallelse.

Första gången han beträdde tiljan var i Filadelfia, men 1873 tog han engagement i San Francisco, som egde en utmärkt tysk teater under ledning af den förut äfven i Tyskland berömda Ottilia Genée, och der uppträdde han första gången på tysk scen.

Men de triumfer Fanny Januschek, hvilken spelade på engelska språket, firade, lemnade honom ingen ro, han kastade sig med energi på engelska språkets studium, och knappt hade ett år förflutit, innan han i Chicago, Milwaukee m. fl. städer på engelska utförde Hamlets och Othellos roller, ett experiment, hvarpå den unge konstnären skördade stormande bifall. Han har sedan uppträdt, antingen som skådespelare eller föreläsare i de flesta Nordamerikanska städer med större antal tyska invånare.

Man rådde honom emellertid att för vidare utveckling af sin begåfning resa till Tyskland han följde rådet och vände åter till det gamla fosterlandet. Här engagerades han först i Breslau hvarifrån han kallades till residensteatern i Hannover, och sedan den berömde Ludvig Barnay lemnat Hamburg, engagerades han af direktör Pollini vid dervarande Stadtteater. Härefter gasterade han en tid vid hofteatern i Dresden, och följden häraf vardt det engagement vid denna scen, som nu varat i mer än tre år.

V. der Osten tillvann sig genast ett förtroende både hos de vid teatern styrande och hos allmänheten, hvilken be-

ständigt varit i tillväxt. Han beskrifves som en konstnär med utpräglad, kraftfull originalitet, med förmåga att åt de karakterer han framställer förläna en individualitet, som fritager hans konstskapelser från all schablonmässighet. I hjelterollerna skall han framför allt fira sina triumfer.

Coriolanus, den förkroppsligade ridderligheten — antik ridderlighet nemligen , den elegante romerske folkledaren Marcus Antonius, Uriel Acosta, hjelten i judendomens tragedi, Othello, hvars lidelse är het och förbrännande som den sol, hvarunder han födts för alla dessa mäktiga karakterers vexlande skiftningar säges v der Osten vetat finna de rätta uttrycken. Hans konst lär äfven i hjelterollerna vara mera realistisk än man i allmänhet är van att se i Tyskland.

Elektrisk belysning å Stora teatern. För att under de med våren inträdande mildare aftnarne minska värmen i Stora teaterns salong ämnar k. teaterdirektionen under innevarande månad på försök låta derstädes införa elektrisk belysning, och har med hrr Winborg och Palmcrautz träffats aftal om anordnandet deraf.

Ludvig Normans jordfästning

i lördags i Ladugårdslands kyrka var utan tvifvel en bland de högtidligaste som här någonsin egt rum. Redan tidigt på förmiddagen började täta folkmassor att samla sig å kyrkogården, och icke allenast denna utan äfven angränsande gator voro uppfylda af åskådare. Ordningen uppehölls emellertid af poliskonstaplar, så att de med inträdeskort försedda temligen obehindradt kunde passera in i kyrkan.

Klok hade emellertid den varit som i tid infunnit sig der, ty redan vid half 3-tiden voro i det närmaste alla sittplatser i det vackra templet upptagna. Å orgelläktaren hade Musikföreningens medlemmar, anförda af d:r W. Svedbom, tagit plats, i koret lyriska scenens artister, kör och k. hofkapellet, under hofkapellmästaren hr J. Dentes anförande. I följd häraf hade kistan, som eljest brukar vara placerad i koret, blifvit ställd midt i kyrkan på den öppna platsen i korsgången under det af englar omgifna allseende ögat i dômes medelpunkt. Detta var en särdeles lycklig tillfällighet, ty härigenom var den afhållne bortgångnes sista hvilobädd synlig från alla punkter i kyrkan. Tre af bänkarne framför kistan stodo ännu tomma, väntade på den aflidnes närmaste anförvandter.

Både kistan, katafalken och bårtäcket derunder voro så öfverhöljda med blommor och kransar, att det hela närmast liknade en i den rikaste färgprakt prunkande grafkulle. Vid hufvudet stod en urna, konstrikt hopfogad af hvita hyaciuter med en krusfloromvirad bukett af thearosor, en minnets gärd från den hädangångnes maka, präktiga kransar med breda band från hans båda söner, hans broder bankdirektören Norman och svåger grosshandlaren Fris jemte deras familjer, från lyriska scenens artister, från dramatiska scenens dito, från k. hofkapellet, från k. teaterns kör och från balettpersonalen, Musikföreningen, Nya teaterns artister och orkestpersonal, Södra teaterns dito, Musikaliska konstföreningen, musikaliskaliska sällskapet Concordia, från sörjande bröder i S. H. T.-logen Carl Michael, Mazerska qvartettsällskapet, från Akademiska kapellet, Filharmoniska sällskapet och sällskapet O. D. i Upsala, från Lunds studentsångförening, från k. operan i Köpenhamn och Kammarmusikföreningen derstädes, från A. F. Lindblads barn, Ludvig Josephson, Ivar Hallström, Isidor Dannström, Signe Hebbe, från "en sörjande vän", och många, många flera.

Deribland fans äfven en krans från eken vid Bellmansro.

Kort före kl. 3 anlände de sörjande närmaste anförvandterna. Den djupt beslöjade enkan tog plats mellan sina båda unga söner i bänken närmast kistan, och på slaget 3 hördes de första vemodsfulla tonerna af Ludvig Normans vid August Södermans frånfälle komponerade djupt gripande sorgmarsch nedifrån koret dallra genom kyrkan. Solen, som förut under dagen oftast varit dold i molu, bröt nu fram i all sin glans, kastade sina stråla bland blommor och kransarne på Ludvig Normans kista och glittrade i tusentals tårfylda ögon der omkring. Det var en lefvande krans af uppriktigt sörjande män och qvinnor många bland dem de mest framstående som vår hufvudstad eger i samhällsställning och ragn, inom konsten, vetenskapen och litteraturen.

Efter sorgmarschen följde ett smältande andante ur en stråkqvartett, också af Norman, och slutligen hans berömda motett, musiken till Johan Olof Wallins grafskrift, utförd så att åhörarne hade en ovilkorlig förnimmelse af huru djupt genomträngda af det högtidliga i stunden *alla* de sjungande voro. Detta var otvifvelaktigt jordfästningens mest gripande moment, och minnet deraf skall sent förblekna hos dem som voro närvarande dervid. Ja intrycket deraf var så mäktigt, att man, då de sista tonerna förklingat, nästan väntande att få höra hänförelsen ge sig luft i en jublande hyllningsgärd åt den oförgätlige tonkonstnärens minne. Och om så skett, än sedan? En ur hjertats djup sprungen, mera innerlig mera ståtlig hyllning kunde väl knappast egnats en af den svenska tonkonstens stormän!

Sedan första versen af psalmen: "Jag går mot döden hvart jag går" afsjungits af musikföreningen, förrättades jordfästningen af pastor primarius d:r Fehr, som inledde akten med en bön och ett kort griftetal, enkelt och flärdlöst skildrande den bortgångnes personlighet, hvarefter det hela slutades med Fader vår och Välsignelsen.

Härmed var den högtidliga ceremonien som upptagit en tid af 1 $^1/_4$ timme, afslutad och kyrkan började så småningom, under tonerna från en å orgeln utförd sorgmarsch, att utrymmas. Utanför väntade tusentals åskådare efter att uppfånga en sista skymt af den blomsterhöljda kistan, som sattes på likvagnen, hvilken åtföljd af en lång rad af vagnar, utefter Fyrverkaregatan, öfver Nybron, tog vägen ut till Nya Kyrkogården.

På kyrkogården väntade en sista högtidlig och gripande hyllning. Omkring den öppnade griften hade nemligen samlat sig Stockholms allmänna sångförening under direktör August Edgrens anförande och med florbehängdt standar bildande liksom en sista hedersvakt åt den bortgångne.

Sedan den vackra sången "Der nere i grafven är ljuflig frid" förklingat, uppsteg hr W. Granath på grafkullen och tolkade saknaden efter den aflidne sålunda:

Haf tack, du ädle, utaf hjertats grund
För hvad du verkat, hvarje njutrik stund
Du skänkt oss alla! Högt vi dig ha skattat
Om ej ditt djup vi alltid hafva fattat.

Frid öfver stoftet! Likt ett mildt ackord
Ditt namn skall ljuda. Du en minnesvård
Dig sjelf har rest i hvarje konstväns sinne:
Ett härligt tempel, helgadt åt ditt minne.

Sof ljuft, sof roligt i din lugna graf.
Den nog är ljus.. Du ljus oss alla gaf.
I "Månestrålar" mildt din själ sig höljde,
Och deras skimmer dig i döden följde.

Nu klinga, sång, i fridfull vinterqväll,
Och tolka här invid den dödes tjäll
Hur ömt vi sörja, hur i hvarje sinne
I strålglans lefver Ludvig Normans minne!

Ludvig Norman är ej mera! Frid öfver hans stoft!

K y.

Från främmande teater- och musikverlden.

Knut Tivander har i förra månaden med stor framgång gifvit flera aftonunderhållningar i Christiania, hvilka i norska tidningar omtalas med beröm.

"Dagbladet" skrifver:

Knut Tivanders Aftenunderholdning igaar var meget godt besøgt og Bifaldet rigeligt. Hr. Tivander var den gamle og udførde de forskjellige Partier med vanligt Liv och Lune. Det Rygte, som gik foran Hr. Tivander som den ægte Humorist, gjorde han i højeste Grad Fyldest for; han besidder alla de Egenskaber, som kræves for en saadan Forestillning, god Sangrøst, livligt och tiltalende Spil, parret med en *bon kommie* og Komik, fri for al Øverdrivelse. Det skal være hans Hensigt at give flere Aftenunderholninger under sit Ophold hersteds.

Pristäflan i komposition. Utgifvaren af det danska musikbladet Figaro, kongl. hofmusikhandeln i Köpenhamn, har utsatt tvenne premier, en på 300 kr., och en på 200 kr., alternativ för 4 mindre pianostycken och för 4 mindre sånger, bestämda till att upptagas i Figaro. De närmare vilkoren och bestämmelserna för deltagande i denna täflan uppgifvas, då man vänder sig till kongl. hofmusihandeln, Östergade n:r 9, Köpenhamn, eller till redaktionen af musikbladet Figare hr Julius Beehgaard, Vendersgade n:r 16, Köpenhamn.

Bedömandet af de insända arbetena kommer att ske af hr Otto Malling, dirigent för konsertföreningen, och hr Fredrik Rung, andre kapellmästare vid kongl. teatern i Köpenhamn, i förening med musikbladets redaktör.

En stor olycka har träffat en karusellegare i Aschaffenburg. Karusellen är sammansatt af stora och tunga fartyg, hvilka löpa på skenor och sättas i rörele af en ångmaskin. Längs med skenorna befinner sig på innersidan af karusellen en gångbro. På denna stod egarnes hustru, som under det karusellen var i gång skulle räcka ett mynt åt ett barn. Härunder måste hon hafva fallit omkull och kommit att ligga med begge benen på skenorna så att hjulen tvenne gånger gingo öfver dem. Qvinnans båda ben blefvo från knäet helt och hållet sönderkrossade, och de söndersplittrade benknotorna hade på åtskilliga ställen trängt genom köttet. På lazarettet blefvo den olyckligas båda ben amputerade.

I Marseille sköt sig nyligen en ung skådespelerska i munnen inför öppen rida, och krossade käken.

På Drurylane-teatern i London har under loppet af flera månader nästan utan afbrott uppförts ett féeristycke "Richard Whittington och hans katt". I torsdags i förra veckan nedlades det ändtligen, åtminstone tills vidare. Det har under den tid, som det uppförts, inbragt ofantliga summor i teaterkassan, oaktadt det i uppsättning kostat in alles omkring — 630,000 kronor. Under sista tiden har det spelats två gånger om dagen, och då vanligen beredt teatern en bruttoinkomst af 36,000 kronor.

Franz Abt, den äfven här i Sverge mycket populäre tyske tonsättaren, afled den 1 april i Wiesbaden vid 66 års ålder. Han egnade sig i ungdomen åt teologiska studier, men lemnade snart dessa för att uteslutande sysselsätta sig med musiken. Som ung knöt han personlig bekantskap med Felix Mendelssohn-Bartholdy hvars inflytande äfven kan spåras i hans musikaliska utveckling. Han verkade under flera år som kapellmästare i Zürich och Braunschweig och blef 1855 förste kapellmästare vid hofteatern i sist nämda stad. Han är inom den musikaliska verlden hufvudsakligast bekant genom sina romanser och mansqvartetter, af hvilka de flesta äfven sjungas hos oss.

Teaterbranderna under år 1884.

Fastän de icke varit så talrika som året förut, så hafva de dock varit talrika nog. Till antalet äro de 15 och uppräkna vi dem här nedan. 20 januari Lusby's concertsal och variété teater i London, fullständigt nedbrunnen; 16 april: teatern i Tarascon (Sydfrankrike) i följd af gasutströmning; 21 april: teatern i Cleveland (Nord-Amerika), totalt förstörd af en häftig gasexplosion; 16 maj: Stadt-teatern i Wien; 15 juni: En mindre eldsvåda i Stora teatern i Warschau, hvilken utbröt i garderoben, men snart släcktes; 20 juni: East-London Aquariet i en förstad till London (Bishopsgate); 29 juni: Theater Royal i Edinburgh; 6 Augusti: Sommarteatern i Tomsk (Sibirien); 19 oktober: Tyska teater i Moskwa. Natten mellan den 15 och 16 november nedbrann teatern Euterpe i Smyrna helt och hållet. Det var en bland de största i Orienten, och byggdes år 1861. I Gaiety Variététeatern i Southampton (England) utbröt tidigt på morgonen den 20 november eld, som icke allenast lade denna byggnad, utan äfven den tillstötande gamla Southampton-teatern i aska.

Den 23 november, kl. 9 på morgonen blef Thalia-teatern i Stettin lågornas rof. Elden hade utbrutit i teaterns matsal. Den 28 november nedbrann totalt Grand Opera House i St. Louis, och beräknades skadan till 125,000 – 150,000 dollars. Elden hade utbrutit i jo dvåningen, och utbredde sig med sådan snabbhet, att det präktiga huset inom 3 timmar var en askhög, och blott murarne qvarstodo.

En modern Skådespelerska. På Casino teatern i Strassburg tilldrog sig häromdagen en hemsk episod. En skådespelerska hade för åtskilliga förseelser blifvit af direktionen ådömd en plikt, men när gaget utbetalades och betessumman lades åsido, tillegnade hon sig helt enkelt alltsammans och bestred sin skyldighet att betala plikt. Kassören ville göra svårigheter, men skådespelerskan behöll det hon tagit. Direktören tillkallades för att slita tvisten, och äfven han gjorde min af att vilja göra opposition mot sin sujett. Men hon var en stor skådespelerska, och hon hade vunnit sin storhet på Seinens strand; hon drog utan vidare upp en revolver ur fickan och hotade att nedskjuta hvarenda en af de närvarande, om icke direktionen nedlade sina anspråk på bötessumman. Då svar icke genast följde spände den tappra förfäktarinnan af sin förmenta rätt hanen på revolvern och närmade sig med blixtrande ögon kassören och direktören. Emellertid hade man bemärkt den fara hvari de sväfvade och i största hast tillkallat en polisman, som bragte den hetlefrade skådespelerskan "in kühle Sicherheit", säger *Strassb. Post.* Saken kom inför rätta, och då anklagelsen ju skulle lyda på stöld och hot med lifsfarligt vapen, såg det ut att bli en rätt snygg process. Men da skådespelerskan slutligen fogade sig i direktionens beslut och erlade den stadgade plikten, blef hon så mycket hellre ställd på fri fot, som det visade sig att revolvern var — oladdad.

Kärlek inom cirkusverlden.

Från franskan af E—n.

Hvarje gång som de båda systrarne Darré uppträdde i cirkus dånade bifallsyttringar omkring dem som en storm. Och när de fjäderlätta, lekande med hvar andra i behagfulla ställningar flöga fram sida vid sida på sina osadlade hästar, då voro allas ögon fästa på "de två systrarna". Ty det var så de kallades, under detta namn hade de dragit verlden omkring med sitt glänsande "specialitetsnummer : "De båda nymferna" på osadlade hästar ...

Laura skötte de långa, hvita tömmarne, hvarje muskel i armen var spänd, Agnes höll sig sväfvande i luften fast vid henne: och fram ilade de genom cirkus, klädda i luftiga silkesskir, blottade som gudinnor, hvilka äro stolta öfver sin gudomliga skönhet, och så med det långa blonda håret svallade fritt ned öfver deras axlar.

Detta hår! Det var det som hade gjort hospodaren förryckt, den der tokige rumäniern, som hade erbjudit sig att lägga en furstlig krona för Laura Darrès fötter och som slutade med att nere på parketten skjuta sig för pannan; och det var det som bragde till förtviflan och död Antonio, den unge clownen som älskade Agnes till vansinne. Under den hvitsminkade fula masken vaktade hans brinnande, melankoliska ögon på alla hennes steg, och sedan, när han tvättade sminket af sig så att man kunde se hans sköna hufvud, ädelt formadt som en af antikens bildstoders, då hvilade hans blick från stallmästarens grupp lika envist på henne der hon satt, tätt beslöjad och följde föreställningen. En morgon fann man Antonio död. Han hade hängt sig. Den vige, muskelstarke atleten hade ej stått ut med att bära på lifvets börda.

Detta undersköna hår, af hvars guldtrådar, man hade kunnat binda maskorna i ett nät till att fånga millioner i ... Men systrarna Darré fortforo att med obefläckat rykte draga verlden rundt och vid sidan af myten om deras skönhet växte myten om deras dygd.

Deras gamla onkel följde dem öfver allt. Han stod midt i arenan, då de uppträdde, och klatschade med sin stora elfenbenspiska, och de gingo icke ett steg utan att han var dem följaktig. Han var det som tog emot de praktfulla buketterna som skickades till de båda systrarna och som sände tillbaka de ännu dyrbarare briljantsmyckena.

Systrarna höllo af honom. Då de uppträdde hos Franconi i Paris bodde de till sammans i en liten våning vid rue de Rivoli. Då de gingo ut på morgonen höllo de den gamle troget under armen, och den käre onkeln liknade då fullkomligt en gammal "bourgeois" från Louis Philips dagar, hvilken promenerade med sina döttrar.

Så dog den gamle. Systrarne Darré uppträdde icke på ett halft år. Sedan drogo de åter ut på resor, men alltid ensamma. De kommo till och gingo ifrån repetionerna, alltid i hvar andras sällskap, och på aftnarne åkte de till sammans hem. Men för de unga sprättarne, som fladdrade likt fjärilar omkring dem, fans det nu lika litet hopp som förut.

I S:t Petersburg sammanträffade de två systrarna med "de spanska bröderna". Idén i bådas "specialitet" hade någonting liknande De båda bröderna utförde på osadlade häster ställningar efter antiken. De båda systrarna lutade sig alltid långt ut öfver logeraderna och andades häftigare bakom sina slöjor då de spanska bröderna, manligt, kraftiga och sköna jagade genom manègen. Så började de en vacker dag på en förmiddagsrepetition att närma sig de båda bröderna och att inleda ett samtal med dem.

En dag infunno sig icke deras nya vänner på repetitionen. Sennor Ottavio, den yngste, hade blifvit farligt sjuk. Kort deretter dog han. Sennor Donio den äldre kom icke längre i cirkus, alla visste hur högt han hade älskat sin broder. Systrarna Darré blefvo mycket nedstämda at dödsfallet, de talade sins emellan om hvad Donio nu skulle göra, då det var förbi med hans "specialitet". Och då fingo de alltid tårarne i ögonen. Ty hvad skulle väl en af dem ha gjort, i fall den andra i fall det varit dem som olyckan drabbat?

Första dagen, som Donio åter syntes i cirkus gick Laura, den äldsta af systrarna, fram till honom.

Jag har ett förslag att göra er sennor Donio, sade hon.

Hvilket då?

Våra specialiteter likna hvarandra. Nu då sennor Ottavio är död — Lauras röst darrade — så tänkte vi, min syster och jag, att vi tre till sammans kunde utföra en ny specialitet, en "Pas de trois" med våra plastiska ställningar...

Sen or Donio betraktade rörd den förtjusande, oskuldsfulla varelsen framför honom.

Huru? Ni skulle vilja afstå från edra "båda nymfer"?

Ja, hvarför inte?

Det skulle ju vara en uppoffring, en stor uppoffring, svarade Donio långsamt.

Åh nej, visst inte! och Lauras ögon glänste af tårar liksom hans, vi ha kommit att tänka på huru det skulle ha varit, om en af oss systrar gått bort före den andra...!

Och det blef hellre ingen uppoffring. "De tre syskonen Donio" — så stod det numera på affischerna — blef ett glänsande favoritnummer. De reste till sammans alla tre; för öfrigt fortfor de båda systrarna att lefva som förut. De kommo till Berlin, Wien och Paris; sennor Donio hemtade dem på morgonen till repetitionerna, och de spatserade på hvar sin sida om honom liksom i forna dagar med "den käre onkeln". Om aftonen följde han dem till deras dörr.

God natt miss Laura! sade han, god natt, miss Angnes; och "de båda systrarna" gingo in till sig, superade och lade sig till hvila.

Sins emellan talade de ofta om dagens små händelser, mest dock om Donio. På den sista tiden brukade de emellertid ofta försjunka i djupa tankar; sittande midt emot hvar andra, sågo de länge in i den tända lampan, ända tills de plötsligt sprutto till och återvände till verkligheten med en djup suck.

Så kom der en tid, då de blefvo liksom skygga för hvarandra och mera sälla språkade till sammans förtroligt som förr. Laura blef också besynnerligt sträf nästan frånstötande i sitt sätt mot Donio.

En afton sutto "de båda systrarna" åter till sammans efter slutad föreställning. Det var alldeles tyst i rummet, och Laura hade en lång stund oförmärkt betraktat Angnes. Så reste hon sig plötsligt, gick fram till systern, tog hennes hand mellan sina och hviskade:

Angnes! Du älskar Donio!

Systern svarade icke. En mörk rodnad steg upp på hennes kinder, och hon brast ut i gråt.

På Donio kunde man icke märka någonting. Han visade de båda systrarna samma uppmärksamhet. Han var lika förekommande, lika älskvärd mot dem båda.

Så gick det åter någon tid. Systrarna, Jennings blefvo båda allt blekare och magrade synbart. Det rådde icke längre samma liflighet i deras framträdande och de andades mycket häftigt efter ridten.

Laura talade ofta med Angnes om Donio.

Hvarför skulle han inte älska dig? sade hon, och tillade med en suck: du som är så vacker!

Nå ja, svarade Angnes en gång, om han också älskade mig, skulle han ändå aldrig skilja oss båda åt!

Laura blef tankfull. Hennes ögon skymdes af tårar.

Du gråter? sade den yngre systern. Har du också hjertesorg?

Åh nej jag tänkte endast på det der som du yttrade om att skilja oss åt. Ack ja Donio är så god, så god!

Men från den dagen tycktes Laura ha återvunnit sitt glada lynne.

En afton i klädlogen sade hon plötsligt till systern:

Angnes! vet du att Wilson har friat till mig?

Angnes såg förskräckt upp.

Och du?

Jag? jag har svarat "ja". Wilson blir nog en god man.

Än jag da?

Laura reste sig från sin spegel och kysste den yngsta af de båda systrarna på pannan:

Du skall bli lycklig' sade hon med rörd stämma, lycklig... som jag!

— — Wilson blef gift med Laura Kort derefter friade Donio till Angnes. Men — "de båda systrarna" skildes åt. De resa icke längre till sammans.

Man påstår att det är Laura som ansett att det är bäst på det viset.

Allehanda.

Några sångare skulle häromqvällen uppvakta ett nygift par med en serenad och plaserade sig för det ändamålet i förstugan samt började att sjunga. I samma våning bor ock en gammal brutal f. d. landtbrukare, hvilken ansåg sin nattro störd, så att han öppnade dörren till sitt rum och ropade med dundrande stämma: "Det var mig ena sju sjungande dj... att föra väsen"!

— "Nej ursäkta' herrn menar visst *åtta*, för vi ä' dubbelqvartett", utbrast en sångare lakoniskt.

* * *

En tenorsångare X. vid en landsortsteater hade blifvit bedragnn af sin äkta hälft "Kan du gissa, hvad vår vän X. har för sorts horn"? sade någon på tal om händelsen — "Nej"! "Naturligtvis — *tenorhorn*", blef det oväntade infallet.

* * *

I ett gladt lag, bestående af musikatalanger, hade en grosshandlare, hvars affärer voro dåliga, händelsevis kommit med. "Kors", utbrast grosshandlaren, "här kan hvar enda en af er producera något musikaliskt; men hvad skulle jag kunna framställa? — "Jo", svarade en spefogel, "*d'à'cadensen!*"

Att skrifva musik och sälja musik. Vid ett besök i London blef den frejdade kompositören Weber inbjuden till middag hos en musikhandlare, som förtjent icke så litet på försäljningen af Webers operor, och hvars hus var inrättadt och anordnad med största prakt Den blygsamme tysken såg sig omkring i den eleganta salongen, suckade litet och sade halfhögt, men fullkomligt hörbart: "Ah, jag ser att det är bättre att sälja musik än att skrifva musik!"

Stockholm 1885 Nya Boktryckeriet.

International Teater-Revy.

Vive théâtre et musique!

Organ för Teater, Musik, Variété m. m.

N:o 4 | Lördagen den 18 April 1885. | 1:a årgången.

Tidningen utgifves hvarje Lördag med mycket omvexlande innehåll, såväl om in- som utländska Teatrar, Concerter, Variétéer m. m.

OBS! *Tidningen är ensam i sitt slag i Skandinavien.*

Redaktör: ***Eduard M. Gellin.*** Byrå och Expedition: ***Sturegatan 44 A,*** öppet hvarje dag kl. 11—1.

Prenumerationspris:	Abonnements:		Annonspris:	Annonces:
1/1 år kr. 5: 00. 1/2 „ „ 2: 60 1/4 „ „ 1: 40. Lösnummer 10 öre.	1 an 10 francs. 6 mois 6 „ 3 „ 4 „ Le numero 60 cents.	Paraissant une fois chaque semain.	Inländska pr petitrad 15 öre. Utländska „ „ 50 „	La ligne 60 cent. Réclames 1: 20 fr.

Prenumerationsanmälan.

Då vi med detta nummer för den tidningsläsande allmänheten presentera "International-Teater-Revy", tro vi oss hafva tillfredsställt ett länge kändt behof af en sådan tidning i Sverige, och hoppas också, på den stora publikens välvilja och tillslutning.

Enligt allmänt antaget bruk, vilja vi yttra några ord om, hvad vi skola sysselsätta oss med, och hvad vi skola lemna i fred.

Alla politiska tvister, allt tidningsgräl, alla arbetaremöten, alla börsnotiser, "alla fashionable news" o. s. v. äro bannlysta från våra spalter; sådant låta vi vara i fred.

Hvad vi skola sysselsätta oss med, är deremot **allt** *som rör teatrar, concerter, variétéer cirkusar etc., såväl i in- som utlandet.*

I all synnerhet komma prestationerna å Stockholms teatrar, variétéer o. s. v. att utgöra föremål för vår uppmärksamhet, och kunna vi trygt lofva publiken att ständigt hålla den "au niveau" med hvad som händer och sker inom teaterverlden.

Prenumerationspris.

1/1 år Kr. 5
1/2 „ „ 2: 60
1/4 „ „ 1: 40
Lösnummer 10 öre.

Redaktionen.

Från svenska Teater- och Musikverlden.

Stora teatern.

Direktionen för de k. teatrarne har till 1:a kapellmästare antagit 2:a kapellmästaren Konrad Nordqvist, och till 2:a kapellmästare. kapellmästaren vid nya teatern Richard Henneberg.

De kungliga teatrarnes spellista är fastständ sålunda:

Stora teatern:

Lördag:	*Symfonikonsert.*
Söndag:	*Romeo och Julia.*
Måndag:	*Aida.*
Tisdag:	*Mignon.*
Onsdag:	*Wilhelm Tell.*
Torsdag:	*Intet spektakel.*
Fredag:	*Mefistofeles.*
Lördag:	*Intet spektakel.*
Söndag:	*Den stumma från Portici.*

Dramatiska teatern:

Lördag:	*Profpilen.*
Söndag:	*Familjen Danicheff.*
Måndag:	*Profpilen.*
Tisdag:	*Profpilen.*
Onsdag:	*Profpilen.*
Torsdag:	*Inackorderingar.*
Fredag:	*Inackorderingar.*
Lördag:	*Inackorderingar.*
Söndag:	*Inackorderingar.*

Nya teatern

uppförde i torsdags för fullsatt salong Cameliadamen, skådespel i 5 akter af Alex. Dumas fils. Publiken förhöll sig i början temmeligen kall, men under tredje akten begynte appläderna, och efter denna, samt de följande akternas slut inropades flera gånger de spelande. Fru Gurli Ulff utförde den ytterst tacksamma hufvudroll.

Vi vilja fatta oss i korthet och endast omnämna det hr Hillberg var den som hade den mest betydande roll i stycket, och återgafs af honom på ett särdeles tillfredställande sätt. Stycket var uppsatt med all den smak och omsorg, man redan hunnit vänja sig vid af hr Molander.

Herr E. v. der Osten uppträdde i måndags första gången såsom "Othello". Trots den fortfarande brytningen, torde framgången kallas för fullständig.

Vi inskränka oss att meddela att den talrika publiken, som från början till slut med oförminskadt intresse följde alla skiftningarne i Othellos öde, lade med mångfaldiga inropningar i dagen sin erkänsla mot den utmärkta skådespelaren.

Berns Salon.

Den italienska tenoristen Signor Augusto Walli, föregången af ett stort rykte från Göteborg der han uppträdde på Lorensberg, och Köpenhamn i Etablissement "National", på båda ställen med storartad framgång, debuterade i torsdags i Berns salong. Hans debut var en fullständig 'succes', och bifallsstormarna tycktes aldrig vilja taga slut. Isynnerhet väckte rondovalsen ur "Cornevilles klockor" storartadt bifall.

Herr Valli är i besittning af en väl skolad, frisk och klangfull, mjuk och på samma gång stark tenorröst, ett själfullt föredrag, samt ett förmånligt yttre. Af allt omdöme synes hr Valli bli en ny dragningskraft för Berns salong, ty vi kunna utan öfverdrift säga att någon "liknande" röst har man väl knappast någonsin hört på något offentligt ställe i Stockholm.

Han skulle väl säkerligen också valt scenen för sin "talang" om ej en skada i benet nödgat honom afstå att slå in på den vägen. E · n.

Mosebacke-Variètè.

har svingat sig betydligt upp sedan Herr Qvintus Mellgren nu återigen öfvertagit densamma, och han kan nu glädja sig åt talrika besök.

Af förmågorna förtjena följande att omnämnas.

Rosa Frickas balettsällskap (3 damer). Denna balett är efter vårt omdöme, verkligen utmärkt, ej ensamt dess dans utan också dess fina uppträdande och eleganta kostymer; det är ett sant nöje att se Rosa Fricka sjelf, som solo-dansös ty hennes prestationer stå ganska högt. En tysk chansonettsångerska, fröken Lucca, väcker också odeladt bifall för sitt "muntra" uppträdande. Komikern och mimikern herr Haydn gör sina nummer med smak och elegans och erhåller också rikligt med appläder.

Enligt oss förevisadt kontrakt är "prinsessan" Pignatelli engagerad att uppträda på en kortare tid på Mosebacke den 28 dennes. — Jublen! Stockholmare!

Från främmande teater- och musikverlden.

En dyrbar fiol. För några dagar sidan inträdde en liten gatu-musikant med sin fiol under armen i en hökarbod vid rue des Martyrs i Paris och köpte en färbog för 3 francs. Då han kände efter i fickorna upptäckte han att han glömt hemma de penningar hans mor gifvit honom att köpa köttet för. Som det var middagstid och han skulle få bannor om han kom hem tomhändt, bad han hökaren taga fiolen som pant, han skulle komma och lösa ut den på eftermiddagen. Hökaren samtyckte och lade instrumentet på en hylla.

En qvart senare kom en herre med förnämt utseende åkande i en vagn. Han köpte gåslefverpastej för 40 francs, tog upp fiolen och sade: "hvilket utmärkt instrument". Han syntes tydligen vara kännare och bjöd 100, 200, 500 och slutligen 1,000 francs. Hökaren kunde ej sälja hvad som ej tillhörde honom, men lofvade försöka köpa instrumentet åt sin rike kund, som tog afsked och lemnade sin adress: "Lord Russel, Grand Hôtel".

En mycket nätt och rörande scen följde nu vid den fattige lille musikantens återkomst. Han ville till en början ej skilja sig vid sin älskade fiol, men slutligen, sedan han gått hem och fått sin mors tillåtelse sålde han den för 850 francs. Hökaren tog nu på sig sina bästa kläder, satte sig upp i en vagn och for till Grand Hôtel der man höfligt underrättade honom att ingen lord Russel bodde der. Den olycklige affärsmannen blef blek som ett lik, men envisades att få komma in och svängde sin fiol med en sådan våldsamhet att man måste kasta honom på dörren. Fiolen har sedan dess af sakkunnig person värderats till sex francs.

Teaterpöbeln i Paris har nu åter visat sin storhet vid sångerskan van Zandts återkomst från St. Petersburg, der hon för öfrigt rönt stort bifall. Den kunde icke förlåta henne hennes förra missöde och den 27 förra månaden egde

en formlig uppståndelse rum framför Opera comique.

Några hundra studenter, till hvilka minst 4,000 andra lättingar slöto sig, försökte att intränga i teatern, hvarest "Lakmè" gafs med fröken van Zandt.

Då mängden tillbakavisades vid biljetluckan under förevändning, att huset vore utsåldt, upphäfde den förfärliga skrän. I ett nu inslogos fönstern, en dörr stormades och de djerfvaste trängde med våld in i teatern, under det att de utanför stående tjöto: Carvalho (direktören) skall träda tillbaka! Ned med van Zandt! Tre poliskommissarier i uniform, understödda af talrikt manskap, kämpade mot våldsverkarne, kastade den upprepade gånger tillbaka och häktade några. I salongen rasade under tiden kampen mellan van Zandts anhängare, för det mesta amerikanare, och hennes motståndare, som voro fördelade från logerna af första raden till öfversta galleriet. Så ofta sångerskan visade sig, applåderade de förra ursinnigt, under det de senare hvisslade. Under de första akterna voro applåderna förherskande, mot slutet hvisslingarne, med hvilka larmet i korridorerna och på gatan blandade sig. Då föreställningen var slut, flydde van Zandt med sin moder genom en liten sidodörr, under det mängden väntade henne vid artisternas vanliga ingång, och ännu länge tjöt: I vattnet med van Zandt!

Denna har upplöst sitt engagement och skall icke mer uppträda i Paris.

En hemsk tilldragelse förstörde föreställningen i flamländska teatern i Antwerpen: Man spelade "En berömd process", i tredje akten hade den berömda flamländska skådespelaren Viktor Drissens, hvilken utförde hufvudrollen, genom sitt utmärkta spel, tagit publiken med "storm", då han plötsligen teg, förde handen till hjernan, stupade, och föll i en tillilande kamrats armar.

Ett slag hade träffat den 65 årige gamle konstnären.

Ridån föll för den smärtsamt gripna publiken, som genast aflägsnade sig. Skådespelaren blef genast bragd till sitt hem, och afled nästa dag.

I teatern i Mascara utbröt om aftonen den 19 mars vid föreställningens slut eldsvåda i följd af en felaktig manövre, vid nedhissandet af ljuskronan. Elden bredde sig hastigt öfver alla stolar och soffor. Hela teaterns inre blef omvärfd af lågorna, och den materiella skadan anses vara oerhörd stor.

Lyckligtvis har något menniskolif ej gått förloradt.

En "ronde" öfver Stockholms nöjen och förlustelseställen.

Skådespel i 8 rörliga tablåer af Palle.

(Ridån går upp.)

(Det är söndag och vid middagstiden i Kungsträdgården i Stockholm.)

Hvilket härligt väder, utbrister tvenne unga flickor, af "bättre" samhället, på hvars panna "oskulden" står skrifvet, ja! charmant! genmäler en äldre aktningsvärd dam, i hvars sällskap de tvenne unga flickorna befinna sig, men — se.

Folk började att samla sig i stora massor, man hör trummorna gå. Det är vaktparaden, utropar de båda flickorna, och dragande den gamla damen med sig, tränga de sig genom mängden, som högst ovilligt lemnar plats åt någon. —

Vaktparaden har tågat förbi, folkmassan sprides igen.

* * *

Vi befinna oss på Kongl. Djurgården från Hasselbacken höras tonerna från en harmoniorkester. Salongen är fyld med fint folk, man dricker punch och cherrykobbel.

* * *

Alhambra, hvilket härligt namn utbrister några främlingar. Man går dit, dricker kaffe och njuter, rökande sin cigarr, af musiken.

* * *

Har du någonsin sett en vinterträdgård, frågar en öm pappa sin lille 8 årige son. Nej fader, det har jag aldrig i mitt lif sett, utropar pojken. — Vi få då väl gå till "Sevilla", säger fadern. — Man är i Sevilla och tonerna af Volontärmarschen höres från militärorkestern.

Salongen är full af rök från ungherrarnas cigarrer och cigaretter. Den täcka Vinterträdgården mid sina speglar erbjuder ett verkligt paradis för ögat.

* * *

"Fins det plats", höres från en mängd röster af damer och herrar, i Berns Salong. Man tränges till dörrarne — Meissners tankeläsning förtjusar —

Koncertsångarne applåderas, — 25 öre entrè mina herrar, ropar vaktmästaren till några, som vill gå in utan biljett.

* * *

Lemna oss våra pengar tillbaka, höres från en del landsortsbor i Blansch Café, hvilka ej kunna erhålla sittplats, ehuru de betalt 50 öre entrè. Man får sina pengar igen och begifver sig belåten iväg.

* * *

Har du varit på varietéen, frågar en ungherre sin kamrat. Ja för en månad sedan, utbrister kamraten. För en månad sedan, säger ungherren med ett misstroget leende, vi gå dä väl dit nu.

Varietéen på Mosebacke är fullsatt, man ser tre nymfer sväfva genom luften, det är Rosa Fricks balettsällskap. Ack suckar en sprätt, hvilka vackra ben.

Gymnastiker, chansonetter, komiker — omvexlande med hvarannat, bjudes den tacksamma publiken, som ej är sparsam på applåder.

* * *

Det är midnatt, vi befinna oss återigen i Kungsträdgården, denna gång ser man brådskande fruntimmer med teatermössan på hufvudet, ungherrar med uppvikta rockkragar, till skydd mot nattkylan.

* * *

Bland dem som också följer med strömmen, synes de tvenne unga flickorna, med den gamla damen, (som vi kunna benämna mamma). Hur tyckte mamma om pjesen? frågade den ena af flickorna. Jo mitt barn jag är förtjust i den, ty dess innehåll är sant och lärorikt.

På hemvägen talar man om Hillberg med beröm. Snart är man hemma, — gatorna blifva tomma, man har inslumrat i ljufva drömmar, om hufvudstadens nöjen och förlustelseställen.

(Ridån faller.)

E—n.

En lycklig Sångare
eller
Verlden i nutiden.

Från spanskan af Maria Katrina Huss född Pettersson.

Sångaren Strip låg på knä i rummet innanför balsalen och friade till fröken Josefine Sö. Han var en mycket skicklig sångare, om tillvunnit sig damernas bevågenhet för en röd skiftning på näsan och en grågul hy.

Josefine hade kontanter, var af högadlig börd och skön oaktadt sina 40 år. Nu var det just fråga om parternas förtjenster kunde uppväga hvarandra. Men hur det var, kände fröken Sö sig inte rigtigt tillfredstäld, oaktadt den vackra röda skiftningen och grågula hyn, ett ögonblick lekte henne i hågen, och för att visa sitt missnöje, satte hon sin lilla dockfot i sångarens sida och petade till honom, så han rullade bort till kaminen. Detta var nästan för familjärt att gå till väga; man hade observerat det, och på balen hviskade man om, att hon var förlofvad med sångaren Strip.

Det var midsommar och Josefine sprang ikring bland berg och backar för att leta efter något, som var blifvit ytterst modernt, nämligen det "underbara".

Hittills hade hon sökt i salonger och förmaker, men förgäfves.

En dag då hon som sagt gick och ledade bakom trädstammar och buskar, kom hon underfund med att skogen kunde vara ganska herlig äfven utan att vara försedd med det "underbara", och hon blef till slut så poetisk stämd, att hon började försöka sig på några rader vers till bofinken, som stod brud i björken. Inga rim förstås. Hon ville inte vara någon verklig rimsmiderska, men det var arbetsamt ändå, och hon svettades så hon blef våt och tänkte, så hon glömde bort att underrätta sig om hvart hennes fötter bar henne, och då hon slutligen väcktes ur sina drömmerier af några regndroppar, märkte hon att hon gått vilse och kunde icke hitta hem

Lyckligtvis såg hon ljus skymta fram mellan träden och hörde hammarslag dåna på afstånd. Ju tydligare hon hörde dessa slag, ju mera besynnerligt verkade de på henne; hennes hjerta klappade och en aning sade henne att det "underbara" nalkades. Slutligen stod hon i den öppna dörren till en smedja och såg in. Vid städet arbetade en smed, han var tre och en half aln lång, och en och half aln mellan axlarna; och hvilka muskler!

Hon sjönk öfverväldigad af rörelse ned på en stol vid väggen; det "underbara" var öfver henne. Hur skulle inte denna sotiga arm, som slängde hammaren så väldigt, kunde kramn ett så älskadt väsen.

Han vände sig om och stirrade på henne med ett par gula "kattögon" och grinade med sina tjocka läppar, som lyste "karmosinröda" genom sotet. — Jag har gått vilse — och så regnar det — sade hon. — Jasä, sade han, jag har just ett rum för "vilseförda", får jag visa eder dit?

Hon var så upprörd af sina svällande känslor, att hon knappast kunde gå upp för trappan, men han stödde henne i ryggen med sin svarta näfve, och det lugnade henne betydligt, hon kände sig så trygg.

Då de kommit upp gaf han henne Lannès sånger och tog godnatt.

Ganska bildad — sade Josefine för sig sjelf, i det hon bläddrade i boken. Hon funderade, här var säng, skåp och smedja, med "Lannès sånger" värd öfver fem hundra kronor, hon kunde icke värdera sina kläder till stort mera än hundra, således var han den rikaste för tillfället; och hvad börden beträffade, så skiljde ju regnet och skogen dem från den högfärdiga verlden; han var rätt och slätt man, hon qvinna. Hon blef så glad öfver detta lyckliga resultat af sina snillrika funderingar, att hon inte kunde sitta stilla utan måste ut och svalka sig i regnet. Men då hon kommit ut, blåste dörren i lås. En smula ängslig fann hon dock på råd och slog in en ruta i smedsstugan. Smeden stod genast i dörren, men då han icke såg ond ut öfver den sönderslagna rutan, blef Josefine så förtjust, att hon fattade håg till gymnastiska öfningar; att hoppa kråka var det emellertid icke passande mark till, och hon föredrog derför att springa, och så lekte de hök och dufva i ungefär en qvart, tills fröken Sö föll framstupa öfver en stock. Då tog han henne på sina armar och bar henne hemåt, på det alldeles särskilda sätt, som man bär, då man bär sin dyrbaraste egendom. Josefine blundade, den fina vesldsdamen hade i dessa sotiga muskulösa smedsarmar funnit den poesi som slog an på henne. Hon längtade icke mera efter en intelligent konversation, det fanns tillräckligt med vältalighet i den kyss, som de tjocka röda läpparne tryckte på hennes, och då hon tätare kramades intill den smutsklibbiga bommulsskjortan, som luktade stekt sill, darrade hon, hon hade funnit det underbara.

Regnet varade i fem dygn.

På den sjette dagen stodo de utanför smedjan och sågo hur Josefines kammarjungfru, och hennes mammas betjent gingo och lyfte på buskgrenarne för att se om möjligen hennes tik kunde ligga inunder.

— Agjö — sade Josefine.

— Om du går så klår jag dig — svarade han. Men fröken Sö hade börjat fråga sig om icke hennes mammas goda mat var bra mycket bättre än det "underbara" här i stugan, och ville promt ut. Han tog henne i axeln och svängde henne rundt, så hon föll ikull.

— Ja — döda mig det blir det bästa, stönade hon. Men han tyckte ej riktigt om detta förslag, ty han bad två vittnen som stodo och gapade och som kunde skicka till honom hans ovänner "poliserna" i sta'n; han nöjde sig derför med att gnida af litit sot på hennes kinder, hvilken ömhetsbetygelse rörde henne så djupt, att hon icke kunde stå ut längre, utan tog sin kammarjungfrus arm, och rusade ut.

Sångaren Strip var hemma då hon kom hem. Han var cyniker; bra, tänkte han, hon skall snart komma att tycka om mig, och han hade rätt. Tre månader derefter hade hon lärt sig inse att det vore allt för pretentiöst att begära större förtjenster hos sin tillkommande, än en röd näsa och grågul hy.

Det blef ett hastigt bröllop.

En kärlekstragedi.

I Caen har för några dagar sedan en löjtnant von Dechondières skjutit sig. Orsaken menas vara att först hafva älskadt och sedan förrådt M:lle Gelly, omnämda stads teaters första operasångerska. Ehuru man försökte förmå henne, att för denna sorgliga händelses skull, på några dagar att ej uppträda var det dock utan nytta, ty samma qväll, han skjutit sig uppträdde hon, med sitt vanliga leende och koketteri på scenen för publiken.

Publiken, som den qvällen var särdeles talrik, tog energisk parti för den aflidne.

Med en storm af hyssningar, skrik och rop, helsades sångerskan, sedan flög en med perlor omvecklad grafkrans, med inskrift, "till min älskade" för hennes fötter.

Sångerskan såg med ett hånande leende på det dystra tecknet, bugade sig för publiken, och aflägsnade sig från scenen. Engagementet med denna "flegmatiska" dam blef efter denna stormiga demonstration genast upplöst.

Ett resande teatersällskaps
mysterier
och dess framfart i landsorten.

Tecknad ur verkligheten

af

"En Vagabond-Aktör".

I.
En tragikomisk turné.

En slådankare i Stockholm, aktör ex professo, tillhörande hufvudstadens stora ledighetskomitée, våra plutokraters vampyrer, hade tagit engagement vid ett i staden E. gästande s. k. teaterband, hvars chef ej kunde förstracka honom respenningar.

Denna konstens adept hade blott kläderna på kroppen, inga vänner, af hvilka han hade att påräkna någon hjelp, inga resurser att få mynt, förutom några böcker. Under det han i sin kritiska belägenhet suckade: "Ack, den som hade vingar som foglarne ha!" fick han plötsligt en idé, den nemligen att hos en bekant realisera sitt bibliotek. Han uppsökte, i och för den skull en gammal skolkamrat, som kommit "på grön qvist", men denna afvisade honom, oaktadt han, sedan forna tider, stod i stor tacksamhetsskuld till den nu nödställde konstnären. "Otack är verldens lön!" suckade den sednare och gick med sitt bibliotek under armen, för att söka sin lycka på annat håll.

Efter många svårigheter lyckades det den tillfällige bokhandlaren att få hela sitt lager realiseradt och nu bar det iväg till E. på en tröggående lastångare, med hvilken resan till förutnämda stad kunde företagas billigast. Efter ett förtviftadt arbete hos den gamla, och som det tycktes bristfälliga maskinen, lyckades det fram sengångaren till sin bestämmelseort efter mörkrets inbrott, sedan man halfva vägen haft en stor klumpig skonert, som icke kunde taga sig fram med tillhjelp af sina egna fortskaffningsmedel i det tränga farvattnet, i släptåg. Vid den nyengagerade aktörens framkomst spelade bandet i en utom staden, bland diverse ladugårdar och andra liknande byggnader, belägen f d. hölada, der åskådarne sutto inhöljda i pelsar och klappade händerna åt spelet, för att hålla sig varma. Jag tror åtminstone att man applåderade af denna orsak, ty i spelet fans allt utom värme. Dagen derpå inställde sig vår resande hos bandets chef, der han blef presenterad för de konstnärer, med hvilka han skulle täfla om publikens ynnestbevis och kritikens bevågenhet, samt börja en kampanj med problematisk slutföljd. Först föreställdes honom chefens fru, som var sällskapets primadonna. Hennes lifligt spelande ögon och hennes koketteri stämde icke rigtigt öfver-

ens med det matronlika, nästan fyrkantiga ansigtet.

I hela sitt uppträdande tycktes hon framställa den frågan: är jag icke förtjusande? Sin ålder ville hon aldrig låta komma i dagen, hvarför hon gerna vid toaletten underkastade sig det lilla besväret att sminka sig, för att med ett tiotal år missleda med förhållandet obekante personer.

Sin förmåga som scenisk konstnärinna var hon städse mån att framhålla och i hennes eget tycke var jemförelsevis fru Hwasser en nolla. Ve den som vågade, i detta afseende framkomma med tvifvelsmål! — En ljungande blick och ett ordsvall till sitt försvar, så hvasst, att tillochmed en Stockholms-mångelska skulle erkänna sig besegrad. träffade den ofürsynte tviflaren. Under tiden rusade hon till sin koffert armtog derur en diger lunta tidningar rån skilda delar af riket och lemnade den tvifvelaktige att läsa. Vägrade denne, började hon sjelf föreläsa det "svart på hvitt" på hennes konstnärskap tidningarnes teaterreferat innehöllo och detta med sådan hetta och så högljudt, att hon merendels vid dylika fall blef hes. Nu kom turen till sällskapets per noble, en lång smärt yngling med ett vackert s. k. teateransigte. Sedan han gjort en afmätt bugning för nykomlingen, hvilken han betraktade som en dilettant i jemförelse med sig sjelf, slog han upp sin ytterock för att visa en temligen välbevarad sommarpromenadrock, rätade ut sig, fixerade kamraten och började derefter gravitetiskt promenera fram och åter på golfvet, kasserande alla projekter som vid diskussionen om den förestående turnéens marschruta och reptoar framkallades af direktören och de öfriga sujetterna. Till en början betraktades den imponerande per noble af recipienden med förvånade blickar och det var icke utan, att han kände sig lite illa tillmods vid tanken på att uppträda sida vid sida af denne fulländade gentleman. Per noblens aktier sjönko dock så småningom. De alltid oriktigt uttalade främmande ord med hvilka han interfolierade sitt tal, jemte den vid närmare betraktande allt utom eleganta ytterrocken, hvars bakdel han så sorgfälligt sökte dölja, vittnade snart om mannen utan bildning och utan penkuniera resurser.

Efter per noblen presenterades en icke tjuguårig annan yngling som såg mycket blaserad ut. Han var sällskapets förnämste sångare och hans röst saknade icke en viss klang, då han någon gång icke sjöng falskt, men detta hörde till undantagen.

Han stod, hvad bildning beträffar, ett trappsteg högre än den förre och "gick i gubbar", det betyder på vårt språk spelade gubbroller.

(Forts.)

Teateranekdoter.

Kringresande teaterföreståndaren X., känd för sin häftighet och sina konstiga svar, har en gammal kamrat från Delandska tiden engagerad vid sin teater en lika lugn person som direktören är uppbrusande. Under en sejour i en af våra större re idensstäder var publiken ej särdeles flitig att besöka teatern, hvilket mycket harmade vår direktör.

En afton då han kom uppå scenen för att ringa första gången, utbrast han vid en blick i ridhålet, på det fåtaliga auditoriet. — "Det är då ena tusan dj—la menniskor, som icke gå på en sådan pjes, som vi ha' i dag!" — Då han vände sig om stod den gamle sujetten bakom och inföll: — "Bror ska' inte svära så grufligt, för då kan det aldrig gå bra i längden." — "Svär jag?" — gentog direktören — "Jag har d—r i min själ i dag läst 2 kapitel i bibeln och 4 verser i spalmboken och titta ändå i hålet hur det serut!"

Vid första representationen af sin balett "Astrée", lemnade la Fontaine salongen efter första akten och gick till Café Marion, der han insomnade i en vrå. Under det han snarkade inträdde någon som kände honom och blef så öfverraskad att se honom der, att han icke kunde afhålla sig ifrån att ropa: — "Huru! herr de la Fontaine här? Borde han icke öfvervara representationen af sin Astrée?"

Den sofvande spratt härvid upp och yttrade gäspande:

"Jag kommer derifrån; jag har utstått första akten, som tråkat ut mig så grundligt, att jag icke velat höra de öfriga. Jag beundrar parisarnes tålamod."

Ett komiskt intermezzo. Man gaf Wagners "Tannhäuser". Då nemligen efter andra aktens slut primadonnan för aftonen inropades och i ordets fulla bemärkelse öfverhöljdes med blommor och verser, föll en af de senare, ett exemplar ned på parterren, der det upptogs af en bonde, som troende att det tillgick på teatern på samma sätt som i kyrkan, med hög röst började att tillsammans med kören i tredje akten sjunga den å' papperet skrifna sonetten. Först efter flera minuters förlopp lyckades man nedtysta den musikaliska landtmannen, hvars ifver naturligtvis väckte allmän munterhet.

Hasselbacken.

Dagligen från kl. 4

Taffelmusik.

Bell & Allmänna Telefon.

Berns Salon.

Hvarje afton

Stor Vokal- och Instrumental-Konsert

Uppträdande af den italienske tenoristen

Signor Augusto Valli

i förening med

Etablissementets hela kapell

under anförande af hr Aug. Meissner.

Entré kl. ½7—10 25 öre.

Från kl. 10: Fri entré.

Blanchs Café.

Svenska Vissångaren

Elis Sandelin

i förening med

Instrumental-Konsert

under anförande af hr *Adolf Wacker.*

Kl. ½7 - 11 e. m. *Entré 25 öre.*

International-Agentur

för

Teater, Concert, Variété & Cirkus,

EDUARD M. GELLIN

44 A Sturegatan 44 A

1 tr upp.

Genom undertecknads Teater-Agentur erhålla herrar Källarmästare, Artister och Sångerskor i alla brancher, samt Variété- och Sångsällskaper samt Musikkapeller.

Köp, försäljning och uthyrning af Teatrar, Cirkusar och Förlustelse-etablissementer i såväl in- som utlandet.

Korrespondenter i hela Europa och Amerika.

Förbindelser med de största Etablissementer i Frankrike, Tyskland, England, Ryssland m. fl.

Première-Dansöser och Ballettmästare kunna erhållas hela året. Footografier, Recensioner och Affischer stå till tjenst om så önskas.

Alla förfrågningar besvaras endast mot porto i alla länders frimärken.

Telegramadress: ***Gellin, Stockholm.***

Stockholms Porter-Bryggeri-Aktiebolags

PORTER,

och

"Best Imperial Stout"

prisbelönt

vid verldsutställningen i *Paris 1878* och industri-utställningen i *Malmö 1881,*

serveras å de flesta hufvudstadens källare.

43 & 45 Stora Badstugatan å norr 43 & 45.

Belltelefon 11 64 **Allm. 48 99.**

Emma Svenssons

KAPPAFFÄR

58 Vesterlånggatan 58

1 tr. upp.

Stort lager af alla för säsongen moderna

DAMKAPPOR

Såväl eleganta som enklare till billigaste pris.

HALLBERG

JUVELERARE

22 Fredsgatan 22

STOCKHOLM

Stort Lager! Billiga priser!

Största Sortiment

af

Tvål, Essencer,

Eau de Cologne,

m. m. hos

C. F. DUFVA

41 Drottninggatan 41.

International Teater-Revy

Upplaga 3000. *Upplaga 3000.*

Organ för Teater, Musik och Varieté,

utgifves hvarje lördag med mycket omvexlande innehåll, om allt som rör teaterverlden

i såväl in- som utlandet.

Glöm ej *att prenumerera på denna tidning, som är* ***ensam*** *i sitt slag i Skandinavien.*

Prenumerationspriset är endast:

¹/₁ år kr. 5: 00.

½ „ „ 2: 60.

¼ „ „ 1: 40.

Lösnummer 10 öre.

Annonspriset 15 öre pr petitrad.

Kommissionärer sökas på alla platser.

Redaktion och Expedition

44 A Sturegatan 44 A.

Obs.!

Köp för 5 öre

LYCKO-PER

Sveriges billigaste illustrerade tidning.

Prenumerationspris

till årets slut endast 2 kronor 10 öre.

Försök ett qvartal för 85 öre.

Stockholm 1885 Nya Boktryckeriet.